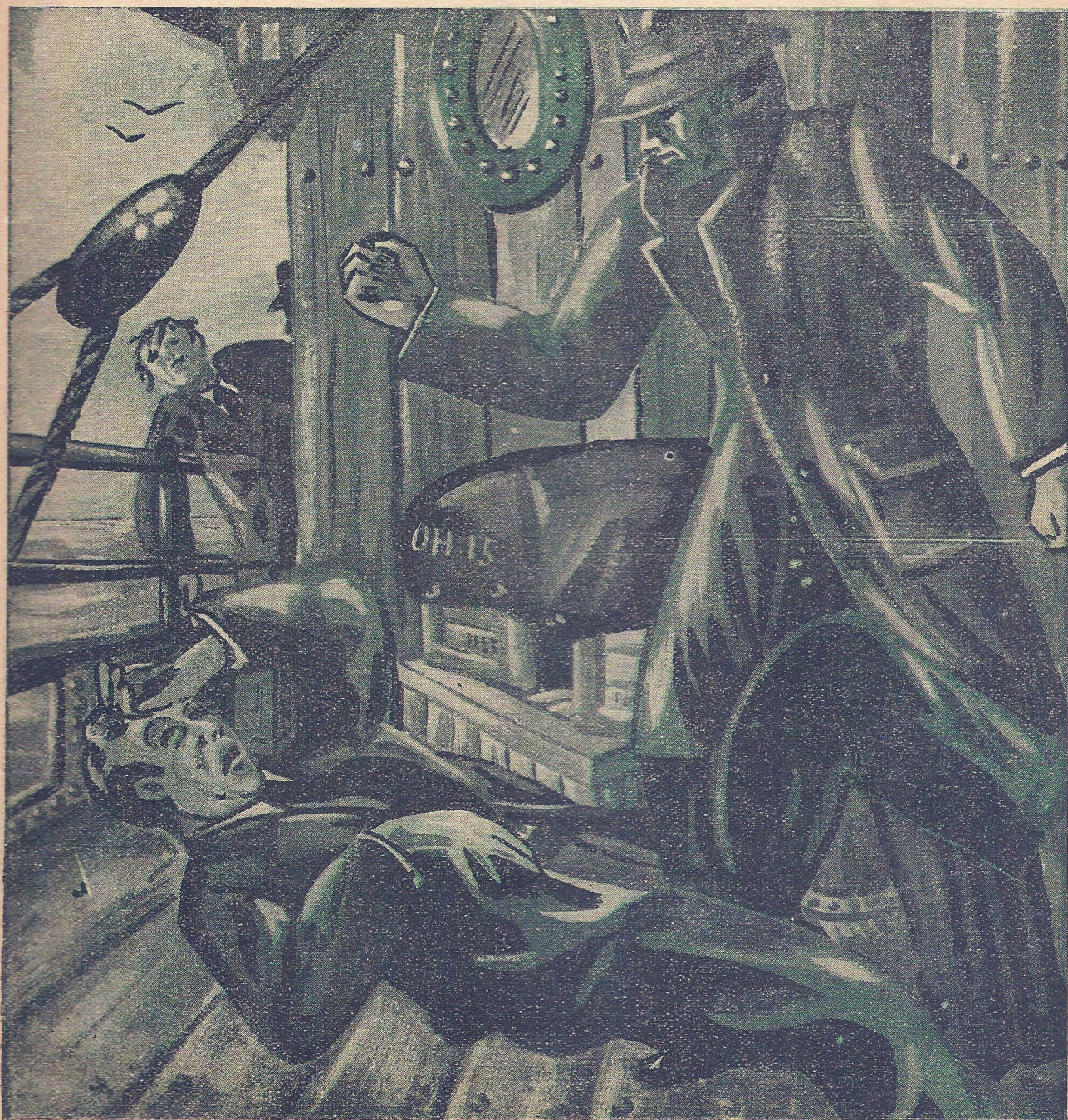

John Rayles **SERIE**

* NIEUWE AVONTUREN VAN DE GENTLEMAN-INBREKER *

Nr 3 ✦ DE BENDE VAN LORD BROOKLAND

✦ Prijs voor België 5.95 fr.
Voor Nederland 37 cent

JOHN RAFLES - SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door Uitgeverij «Meva» Hove-Antwerpen

Voor Nederland:

Im- en Exportbureau, Schoolstr. 25, Den Haag - Telefoon 111518

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

DE BENDE VAN LORD BROOKLAND

HOOFDSTUK I

Raffles doet een zet

— En hoever staan de zaken Charles ? vroeg Sir Thomas aan zijn jonge vriend Charles, die al een paar weken uithuizig was en in deze tijd slechts een paar maal de grote onbekende had ontmoet.

— De vooruitzichten zijn opperbest, Willieme. Ik heb getrouw je raad gevolgd en contact gezocht met Loran, een van de adjudanten van de gekende groot-financier Lord Brookland. En het heeft mij niet zo bijster veel moeite gekost om mij als lid te doen opnemen van de bende.

— Onder welke naam ben je gedoopt ?...

— Mac Goffrey.

— Nog aan geen enkele operatie deelgenomen ?

— Eigenlijk wel ! De bende is er in geslaagd eventjes voor meer dan een half miljoen aan goud en diamant uit Zuid-Amerika over te smokkelen.

— Lord Brookland doet dus mooie, flinke zaken ?

— Schitterende zaken doet hij, Willieme. En hij heeft het nog niet al te lastig om zijn bedrijvigheid uit te oefenen.

— Ik snap het al best, want Brookland is een der meest aanzienlijke personaliteiten van de financiewereld. Zijn relaties in binnen- en buitenland zijn legio.

— Aan deze relaties dankt hij het voornamelijk, dat hij het zo gemakkelijk heeft

met de politie. Je kan nooit raden hoe de lui de kostbare lading over het sop loodsen.

— Heb jij er actief aan deelgenomen.

— Ja, ten minste voor zo ver je dat als werkelijke activiteit beschouwt. Ik heb kruier gespeeld om de valiezen af en aan te dragen op het vliegveld van Croydon. Een onschuldige ambtenaar van het ministerie, die aan onze chef niets kan of durft weigeren, droeg de diamanten van hieruit mee en een ander ambtenaar, die in verlof ging naar Engeland, bracht het goud, dat hem te Rio de Janeiro ter hand gesteld werd mee terug.

— Het ei van Columbus, maar fijn gevonden is het.

— En alles in de « valise diplomatique », Willieme. De douanen mogen daar hun neus niet al te ver in steken. Stel je voor wat voor een protest zulk een inbreuk op de conventies zou uitlokken in het land in kwestie.

— Zo beschouwd kan ik het moeilijk een prachtprestatie vinden. Zo is het gemakkelijk een fortuin te vergaren. En dan maakt die hooggeprezen Lord nog misbruik van het vertrouwen, dat hij geniet, ten onrechte wel te verstaan en speculeert hij schromelijk op de angst voor zijn macht en invloed om een onwetend ambtenaar als instrument te gebruiken. Gewe-

tenloos is het wat hij doet.

— Ik had de gelegenheid met hem een paar woordjes te wisselen en ik moet je zeggen, dat ik dadelijk ondervonden heb, dat ik hier te doen had met een man, die geen enkele scrupules heeft.

— Een fraaie internationale overeenkomst, die « valise diplomatique », onderbrak Sir Thomas zijn gezelschap. In elk land klagen ze over de spionnage, in elk land van betekenis besteden ze miljarden aan een dienst van contraspionnage en aan de andere kant moeten wij zien, dat een model van een poort ongelaten wordt om langs officiële weg, geheime documenten en formules, deviezen en wat weet ik al, te smokkelen. Herinner je je nog die affaire met de leden van de Japanse ambassade in Amerika bij het uitbreken van de oorlog. De Yankees laptten die conventie, gezien de oorlogstoestand aan hun zolen en gingen eens neuzelen in de diplomatische valiezen van de Japs, die naar hun land terugkeerden. En wat hebben ze al niet gevonden! De miljoenen dollars en ponden nog terzijde gelaten ontdekten ze een heel spionnagenet. Maar om op onze zaak terug te komen, wat voert Lord Brookland voor de eerstkomende weken zoal in het schild?

— Wij hebben daar al eerst een heel interessante zaak van diamantsmokkel naar Parijs. Vervolgens staat er een pleziertochtje met het nieuwe yacht van de Lord op het programma. Een monsterpartij moet dat worden. Zo wat alle grote financie bonzen van Engeland zijn er op uitgenodigd... hun dames inclusief natuurlijk.

— En die tocht gaat... ?

— Monte-Carlo. Zo luid athans de officiële versie, die aan de genodigden zal gelezen worden. Het plan dat de Lord heeft ontworpen, zit prachtig in mekaar, dat kan ik je vertellen. Men zal een defect voorwenden midden in de Middellandse Zee. Een ander yacht zal als een haai op veilige afstand in de omgeving kruisen en zal terstond ter hulp snellen bij het eerste SOS-bericht. Dit yacht herbergt natuurlijk de bende. Een schijnaanval op het yacht van Lord Brookland, Loran de kapitein moet natuurlijk ontvoerd worden en...

— Fijn bedacht en goed uitgewerkt... maar een klein beetje al te naïef om ons er te doen inlopen. Jou taak blijft het op je verkenningspost te blijven en ons goed en volledig op de hoogte te houden. Laat ons

hopen, dat die partij doorgaat. Wij zullen van de gelegenheid dankbaar gebruik maken niet alleen de gasten maar vooral de gastheer een beetje van zijn overvloedig rijkdom te ontlasten.

— Loran schat dat er minstens voor een half miljoen pond juwelen aan boord zullen zijn. Men rekent op een zevental genodigden met hun dame. De zwaarste vissen zijn er bij, vadertje. Barclay, Nethan, Bosly, Neilleron...

— Een prachtstelletje. Het kapitaal van Engeland. Wat fijn zeg, dat ook de vrouwen van de partij zijn. Die gaan natuurlijk elkaar trachten te overbluffen.

— Natuurlijk, dat past in Lord Brookland zijn kraam.

— Ik zou maar graag de snuit zien van Lord Brookland als hij gaat vaststellen, dat hij in de plaats van een mooi sommetje te verdienen hij er zelf een honderduizend pond gaat bij inschieten.

— Ik heb mij de indiscretie veroorloofd na te gaan wie de huidige echtgenote van Lord Brookland is.

— Dat heb ik ook, Charles, laat horen of onze resultaten overeenstemmen. Charles keek heel verwonderd op bij deze laatste woorden. Hij was vast in het gedachte, dat zijn meester zich met andere zaken onledig hield, doch hij stelde thans vast, dat deze zaak waarin hij persoonlijk zulk een voorname rol speelde, van dichtbij gevolgd had. Was dit van de ene kant een geruststelling, aan de andere kant gaf het blijk van een zeker wantrouwen, of ten minste van een onvolledig vertrouwen van Sir Thomas in hem. Doch hij wist, dat zijn vriend met hem het beste voorhad en dat noch hun onderlinge verhoudingen hierdoor zouden gestoord of hun wederzijds vertrouwen zou geschokt worden. Het lag nou eenmaal in Sir Thomas natuur, iemand, ook iemand die hij het meest mogelijke vertrouwen toedroeg, in zijn handelingen te bewaken. Daarom verschaftte hij zich ook steeds al de nodige gegevens, opdat indien zijn medewerker in verlegenheid geraakte, hij over de nodige gegevens zou beschikken, die hem in staat stelden op de meest succesrijke manier op te treden. Neen hier was absoluut geen kwestie van wantrouwen. Het feit alleen dat hij Charles, met zulke belangrijke opdracht was belast geworden, bewees genoegzaam het tegendeel. Charles voelde het zelfs als een

welddaad aan, te weten dat zijn vriend over hem waakte en goed waakte.

— Haar echte naam, begon Charles, is Patricia Hudson. Dertig jaar, afkomstig van Bolivar in Venezuela. Op 18 jarige ouderdom huwde zij de groot-industrieel Templewood uit New-York. Na acht jaar diens levensgezellin te zijn geweest, gaf zij er de voorkeur aan de privésecretaresse te worden van een ander groot geldmagnaat uit Chicago. Verleden jaar dan tijdens haar reis naar Afrika tradt zij weer in het huwelijk met Lord Brookland, die reeds twee jaar weduwnaar was. En, sta mij toe, dat ik het jou zeg Williame, zij is een beeld van een vrouw.

— Inderdaad een pracht model, bevestigde Sir Thomas, maar niet minder een gevaarlijke vrouw. Let op je hart in haar nabijheid, Charles, want de duivel woont in haar.

— Oh, maak je maar geen zorg Williame, zij is geen spek voor mijnen bek.

— Ik wilde je enkel maar waarschuwen, Charles. Ken je de détails van haar geschiedenis? Neen? Nou, weet dan dat de potentaat, Dwight, wiens privé-secretaresse zij geweest is, en wiens naam jij zo-even vergat te vernoemen, voor twee jaar op uiterst geheimzinnige wijze omkwam aan de Afrikaanse kust in de omgeving van Zanzibar. Haar familie is, dank zij geld en relaties er in gelukt de zaak in de doofpot te stoppen. Deze kostbare aanwijzing vond ik in de dossiers van de echte... Sir Thomas, Charles. Ik zou er veel pond durven op verwedden, dat geen vijf mensen in geheel Engeland van deze détail op de hoogte zijn.

— Was ik verliefd geweest, nou dan zou je mij hierdoor een harde noot te kraken hebben gegeven, Williame, antwoordde Charles, maar nou begrijp ik ten volle waarom zij zo dikwijls met Loran en Thomson confereert. Zij is dus op de hoogte van de stiel. Moeten wij daaruit niet besluiten, dat zij Lord Brookland op sleeptouw heeft en niet omgekeerd.

— Neen,, vriend, Lord Brookland's vuile practijken dateren reeds van voor haar tijd. Voor zo ver ik enig inzicht in de zaak gekregen heb en zo mijn vermoedens mij niet bedriegen, denk ik, dat Brookland niet geheel vreemd is aan die verdwijning van Dwight. Ik ben er namelijk achter gekomen, dat de liquidatie van Dwight, want voor mij is daar geen kwestie van een

ongeval geweest, voor Lord Brookland een aardig sommetje heeft opgebracht. Hoe alles nou heel juist in mekaar zit weet ik nog niet, maar een feit is het voor mij, dat Brookland toen reeds in Patricia een onvervangbaar element heeft gezien voor de volvoering van zijn plannen. Heb jij enig idee nopens de verhouding tussen beide echtgenoten?

— Ik geloof, zei Charles een beetje ver-rast, dat er tussen hen geen spraak is van hartstochtelijk beminnen of Mondscheinsonaten enz. doch voor zo ver ik heb kunnen nagaan, heerst tussen hen een goede verstandhouding.

— Ik vroeg je dat omdat ik het niet uitgesloten acht, dat door de bevallige Patricia zekere bedreigingen geuit werden aan het adres van Lord Brookland waardoor deze zich verplicht zag haar te huren.

— Jij denkt dus dat de Lord tot die stap is overgegaan om schandaal te vermijden?

— Ik ben er practisch zeker van en wat meer is, ik twijfel er bijna niet meer aan, dat hij een gunstige gelegenheid afwacht om zijn Patricia op een gemakkelijke manier uit de weg te ruimen.

— Wat je me nou verteld...

— En dat dat plezierreisje naar Monte-Carlo hem daar verdomd mooie occasies toe biedt, vervolgde Sir Thomas zonder acht te geven op die uitroep van echte verwondering. Motordefect, overval, schaking en de rest... Wie zal over die zaak enige opheldering kunnen geven, de zee is en blijft een gesloten graf, dat zijn geheimen nooit prijsgeeft. Er zijn in de bende buiten jou slechts twee mensen, die de Lord kennen als hun chef. En geld is machtig, dat weten jullie. Het lijkt spoelt aan op de Franse kust, als het ooit aanspoelt... En op het yacht zijn een massa mensen, die de Lord volkomen dekken.

— Maar zoiets kunnen wij toch maar zo niet laten gebeuren Williame, riep Charles uit. Vreselijk zeg, zoiets...

— Jij zegt het wel goed, afgrijselijk, monsterachtig is dat. Patricia Hudson heeft wel geen zuiver verleden, doch zij is en blijft een mens. En per slot van rekening zijn er toch nog andere middelen om iemand tot rede te brengen. Doch laten wij dat voorlopig nog rusten Charles, zover zijn wij nog niet. Het verloop van de omstandigheden moet ons nog uitwijzen of

mijn zienswijze juist was.

Charles keek op zijn armbanduurwerk en stond op.

— Het spijt mij, Williame, het was hier prettig bij jullie, maar de plicht roept, ik moet gaan.

— Nog een oogenblikje, zet je nog eventjes. Ik houd mij dus volledig op de hoogte van de toestand, en van de voorbereidse- len, die de bende zou kunnen treffen met het oog op dat uitstapje naar de Middel- landse Zee. Geen enkele détail uit het oog verliezen, Charles, zonder dat je natuurlijk je moet bloot geven om een of andere in- lichte te bekomen. Ondertussen gaat mijn directe belangstelling naar dat smok- kelpartijtje naar Parijs. Wanneer gaat de eerste zending ?

— Dat wordt over een paar uur beslist. Ik zal voor de eerste keer deelnemen, aan de conferentie van de leidende kopstuk- ken. Loran en Thomson hebben een con- current gekregen.

— Flink zo. Hoe heb jij het aan boord gelegd Patricia zulk vertrouwen in te boe- zemen.

— Door het bewijs te leveren, dat twee mannen der bende ook nog zaakjes op- knapten samen met de bende van Tornton. En eerlijk gezegd, Charles, de schone schijnt mij wel te mogen.

— Opgepast Charles, oppassen. En deel mij zo vlug mogelijk het resultaat van die bespreking mee. Wij zullen van de geboden gelegenheid dankbaar gebruik maken om de gelederen van Lord Brookland een flinke aderlating te doen ondergaan. Veel succes.

De twee vrienden drukten elkaar de hand en om alle bespieding te ontgaan, verdween Charles door de tuin, die uit- gaf op een klein, verlaten zijstraatje van Eaton Square.

Hij wou zeker spelen, je kon nooit weten of de bendeleider hem niet deed schadu- wen, en was vermomd naar Eaton Square gekomen. Momenteel had hij echter niets te vrezen, hun chef Lord Brookland en zijn echtgenote alsmede de adjudanten Loran en Tomson vertrouwden hem ten volle. De proeven, die hij afgelegd had van zijn kunde en zijn geslepenheid, hadden hen overtuigd, in zo verre zelfs, dat zij zeer ingenomen waren met hun nieuwe aanwinst.

Nadat Charles gegaan was, zat Sir Tho- mas nog een hele tijd na te denken over wat zijn vriend hem had medegedeeld. Hij

wikte de mogelijkheden, schouwde terug in zijn herinneringenarchief, overwoog of niets hem in deze zaak kon dienstig zijn. In één woord hij overzag het hele veld en bereidde in zijn geest de plannen voor, met minutieuze zorg, die hij in de eerstkomende dagen wel hoopte te kunnen uitwerken.

Het was geen kleine zaak, die hij zich ten doel had gesteld. De grootste oplichter en zwendelaar van heel Engeland de voet dwars te zetten. Zijn tegenstander was iemand uit de heel hoge wereld, een groot- financier, een geldmagnaat, een man, die zich in de meest verstrekkende invloeden en machten mocht verheugen. Dat iemand met zulk een positie nog zwendelpractij- ken er op na hield, zal op het eerste zicht onbegrijpelijk lijken. En dat is het ook, als je de persoonlijkheid van Brookland over het hoofd kijkt. Maar Brookland was een echt misdadigerstype, van nature geweten- loos en onbetrouwbaar, die zijn rijkdom, zijn invloed en zijn macht enkel en alleen te danken heeft aan het succes van zijn misdadige acties, kinderen van zijn cri- minele geest en zijn intrigues. De gewone man, kent de duizend duistere bronnen en geheimen, die zich voor iemand, die in de hoge wereld verkeert, opendoen niet. Is het dan te verwonderen, dat een persoon die van nature tot de misdaad geneigd is, zich bij wijze van spel en sport, aanvan- kelijk, want later wordt het een passie, gaat onledig houden met goud- en dia- mantsmokkel en diefstal, zelfs zich gaat vergrijpen aan moord ? De laatste twee jaar werden tientallen grote inbraken, overvallen en diefstallen gepleegd door de mannen van Lord Brookland.

Doch thans had Sir Thomas zich in het hoofd gezet, met deze mannen de strijd aan te binden. Zijn eerste zet was geweest zijn medewerker Charles Kent opdracht te geven zich als lid van de bende te laten opnemen. Waarschijnlijk zou dit eerste treffen met de bende van Brookland niet definitief het lot bezegelen van deze schur- ken, maar zo hij er thans in slaagde Brookland te verslaan dan was heel zeker zijn pad reeds voor zijn verdere operaties geëffend.

Twee korte tikken op de deur en James Brigham chauffeur, kok en medewerker van Sir Thomas trad binnen, met de after- noon-tea. Sir Thomas hield zich strikt aan deze typisch Engelse gewoonte van om zestien uur een kopje thee te slurpen met

een koekje of enige delicatessse ; dit natuurlijk als ze veilig en knus in hun home zaten en niet net een of ander zaakje voor de boeg hadden.

— James, begon Sir Thomas, ik denk, dat er werk op de plank komt, man. Hoe zit dat nou feitelijk met onze vliegmaschine ?

— Met de machine is alles okee. Ik heb ze na onze terugkeer uit Afrika eens grondig nagekeken en hetgeen er aan haperde heb ik gelukkig kunnen herstellen. Ik heb het wel niet zo gemakkelijk gehad om het nodige materiaal te vinden. Maar je weet bij Brooks en Co lag het in magazijn en ze wilden het niet verkopen. Dan heb ik het zelf even gehaald, dat gaat zeker zo vlug en komt heel wat goedkoper uit. Als je er trek in hebt kan je eenreisje om de wereld maken.

— Dat heb ik absoluut niet op het oog, maar na mijn onderhoud van deze namiddag met onze vriend Charles denk ik dat het goed is, dat wij de machine startklaar houden. Je kan nooit weten.

— Zodat ik mag besluiten, dat wij een dezer dagen een gezondheidswandelingetje over de oceaan zullen ondernemen.

— De oceaan precies niet. De Middellandse Zee zal het doel onzer reis worden.

Kijk ook de machinegeweren goed na...

— Hemel, Williame, je wilt toch zeker niet zeggen, dat wij een luchtgevecht gaan leveren. Als ik grond onder mijn voeten heb, dan sta ik mijn man, dat weet je. Maar die lucht, ik weet niet, je krijgt toch altijd zo een gevoel alsof je niet vast staat.

— Geen smoesjes verkopen, James. Ik zag je toch al aan het werk in de lucht en ik moet je zeggen, dat ik nog geen mens heb ontmoet aan wie het gevoel angst vreemder is dan aan jou, om het even of je nou op de grond staat of in de lucht hangt. Trouwens je weet, dat ik steeds op alles voorbereid ben.

— Maar goed ook. Dank je zorgvuldige voorbereidingen zijn wij tot nog toe steeds de dans ontsprongen.

— Ik heb je al wel gezegd, nog voor ik Charles uitzond, wie Lord Brookland is nietwaar ?

— Ja, ik herinner mij zo iets.

— Welnu, wij zullen aan die goede en opperbste patriot eens een lesje geven. Wij zullen hem eens de gelegenheid geven kennis te maken met de werkmethodes van Rafles.

James glimlachte en je kon het hem aanzien, dat hij schik had in het avontuur.

HOOFDSTUK II

Een Inspecteur van Scotland-Yard bedrogen

In de trein Dover-Londen zat Inspecteur Bratford van de Scotland-Yard genoeglijk na te denken over de vangsten die hij de laatste dagen had gedaan. Het was zelden voorgekomen in de loopbaan van een speurder dat hij erin gelukt in amper een goede week tijds drie bandieten aan te houden, die schijnbaar tot de zelfde bende behoorden, maar die voorlopig nog geen enkel woord hadden gelost; behalve over de diamanten die zij hadden getracht te smokkelen. Hun inlichtingen waren daarenboven zeer vaag en onderling in tegenstrijd. Maar Inspecteur Bratford was de innige overtuiging toegedaan dat hij een geweldige vangst had gedaan. Vandaag of morgen zou hij de bandieten wel aan het spreken krijgen. Voorlopig bleef hij tevreden met de berichten die hem op geheimzinnige wijze werden overgemaakt en die hem aanwijzingen gaven omtrent de activiteit en de plannen van een op de Yard ongekende organisatie. Het eigenaardige in heel deze historie was, dat de onbekende die de inlichtingen bezorgde nooit een woord rept over de verblijfplaats der bende, of over de leiders. Alleen werden aanduidingen gegeven omtrent de persoon die belast was met de smokkelzaakjes en de wijze waarop hij meende de politie te verschalken. Zodat het feitelijk niet aan de schranderheid van de inspecteur te danken was, dat hij zulke goede resultaten behaalde, want in werkelijkheid was hij slechts een gedeelte van een goed functionerende machine, die werkte zodra op een knopje werd gedrukt, maar zaken zijn zaken, en alle winst is van belang. Die winst loonde de moeite en onze inspecteur was zoals de meeste politiemannen, die de eer boven het werk stellen, zeer vergenoegd over de resultaten der laatste dagen.

Hij stak een sigaret op en bekeek vernolen de aangehouden zwendelaar, die hij voor enkele uren te Dover op het schip dat hem naar Bordeaux moest brengen, had kunnen ontmaskeren. Een zo onverwachte

als belangrijke vangst. Inderdaad, Blackman werd sedert maanden door de politie opgezocht wegens moord op een bejaarde rentenierster. Hij was er tot hiertoe in gelukt aan de greep van het gerecht te ontkomen en hij zal bepaald niet vermoed hebben dat hij op zijn reis naar Frankrijk zou herkend worden zijn. De vermoeding die hij had aangenomen — een bejaard heertje met grijze bakkebaarden — was niet slecht uitgekozen, en zonder verraad zou het aan de Yard nooit gelukt geweest zijn, althans niet onder die omstandigheden, de hand op hem te leggen. Wat er ook van zij een lang gezocht moordenaar zou deze maal zijn gerechte straf niet ontlopen, daar kon hij op rekenen.

De aangehoudene rukte nijdig met zijn arm, toen hij bemerkte met hoeveel genot zijn bewaker zijn zoveelste sigaret rookte. Deze beweging veroorzaakte aan Bratford een weinig pijn, daar zijn arm met een lichte ketting verbonden was met deze van zijn gevangene. De man was ook aan beide handen geboeid, doch de politiedenaar had voor alle zekerheid een andere boei met gewone sluiting aan den rechterpols van den bandiet vastgemaakt.

— Kalm blijven, Blackman, of wij zullen even aan een ander soort sport doen, die je zeer vlug tot bezinning zal brengen.

— Eindelijk hoor ik je aangename stem eens, zei de bandiet venijnig, het is zo vervelend de hele weg op het landschap te moeten kijken.

— Het behoort niet tot mijn gewoonte zekere individuën te woord te staan merkte Bratford op, trouwens neem dat op als een « training » want je zal daar in de gevangenis ook geen gelegenheid toe krijgen een gezellig onderonsje te hebben.

— Denk je dan dat ik lang zal zitten, inspecteur? vroeg Blackman glimlachend met in zijn ogen een flikkering die deels angst verried en deels de overtuiging, dat zijn machtige baas hem wel bevrijden zou.

— Dat weet je Blackman, en zwijg nu,

ik heb geen lust om mij voorlopig met jou bezig te houden.

— Ga je gang, man, ik zal je niet meer lastig vallen. Ik vind het alleen maar duivels spijtig dat ge mijn sigaretten hebt afgenomen.

De Inspecteur bezag zijn gevangene met woedende blikken. Zoo'n schoft, die durfde hem nog belachelijk maken en een houding aannemen alsof hij regeringsambtenaar was. Hij zou hem voor deze houding doen boeten, dat kon hij wel verzekeren. Als die kerel dacht dat hij er met een paar weken in een confortabele cel zou afkomen had hij zich lelijk misrekend. Hij mocht er van overtuigd wezen dat inspecteur Bratford hem het vuur aan de schenen zou leggen en niet zou rusten vooraleer hij hem tot een jarenlange hechtenis veroordeeld wist.

— Het is werkelijk spijtig van die sigaretten, begon de gevangene opnieuw.

Inspecteur Bratford beet zich op de lippen. Hij vond het zelf belachelijk dat hij zich door zulk een schepsel zenuwachtig liet maken, en het zag er naar uit dat hij zichzelf meester zou blijven en deze woorden onbeantwoord zou laten voorbijgaan; doch een uitdagend gegrinnik van de schurk wierp alle voornemens in de inspecteur overhoop en hij vloog woedend uit:

— De laatste maal, Blackman, hou je mond, zoniet...; en tegelijkertijd gaf hij een krachtige ruk met zijn arm, zodat de bandiet die deze beweging niet verwacht had, op den grond tuimelde en als op de knieën voor Bratford neerviel.

Op dat zelfde ogenblik trad een fluks veerkrachtig man, die ongeveer vooraan in de veertig kon geweest zijn, in het compartiment, aanschouwde verwonderd het tafereeltje dat zich voor zijn ogen voltrok en liet zich dan ongevraagd neer op de bank.

— Kunt u niet lezen? vroeg inspecteur Bratford nog altijd woedend en enigszins gegeneerd om de aanwezigheid van een onbekende tijdens zulke scene.

— Neen, antwoorde de man in het Frans.

Bratford wees met de vinger naar een etiket dat op het glas was gekleefd.

— Voorbehouden, zei hij kortweg; en toen de man geen bliken van begrip scheen te tonen, herhaalde hij op elke lettergreep drukkend: voor-be-hou-den. Begrijpt u dan niets?

— Neen, antwoorde de man in het Frans, die een sigaretten-étui had bovengehaald en een geurige Corona opstak.

Blackman was ondertussen rechtgekropen en had terug plaats genomen op de bank naast de inspecteur van de Scotland-Yard. Hij scheen koeler geworden en in zijn houding lag iets dat de verwondering verraadde om de enkele woorden die tussen de politiemans en de onbekende man waren gewisseld.

Ook Bratford keek verwonderd op, maar zijn woede bekoelde merkkelijk toen hij zich realiseerde dat de man tweemaal in het Frans had geantwoord, waaruit hij besloot dat de man waarschijnlijk geen Engels verstond en dus ongewild aan hem een steekelige opmerking had ontrukkt. Hij besloot dan maar de man in zijn taal de toestand duidelijk te maken.

— Verontschuldigt mij, mijnheer, maar mag ik u er opmerkzaam op maken dat dit compartiment op zijn geheel voorbehouden is.

— O, pardon, zei de vreemdeling, maar er was nergens plaats te vinden en ik dacht...

— Nu, herbegon Bratford die kalmer geworden was, en in de ogen van de vreemdeling geen nijddas wou schijnen, als er nergens iets te vinden is kan u hier blijven.

De man twijfelde nog even, bezag inspecteur Bratford en diens gevangene met een blik waarin nog een zekere terughouding lag, doch nadien liet hij zich gerustgesteld terug neer, en keek met verwondering naar de boeien waarmede Blackman zijn gewone bewegingsvrijheid was ontnomen.

— Het spijt mij, zei hij in het Frans, dat ik getuige moet zijn van deze scene, maar heus, u mag het mij niet kwalijk nemen, het was niet mijne schuld.

— Maak u daarover geen zorgen, antwoorde Bratford voorkomend, u kon niet weten dat ik een gevangene naar Londen voerde. Spreekt u enkel Frans?

— Ook wat Engels, maar niet voldoende om een lange conversatie te voeren. Weet u ik versta elk gesprek, dat u in uw taal voert. Maar persoonlijk ondervind ik grote moeilijkheden bij het spreken. Ik denk in het Frans en dan wordt het me moeilijk een logisch onderhoud op te bouwen in een vreemde taal.

— Ik verkeer net in dezelfde positie, doch omgekeerd. U hoort wel dat ik moeilijk Frans spreek.

— Oh, u bent te bescheiden, u spreekt tamelijk vlot.

Hier stakte het gesprek voor een poosje. De vreemdeling bood de politie-inspecteur een sigaar aan. Deze trok gretig een paar halen en blies geurige wolkjes het compartiment in. De blikken, die de gevangene de vreemdeling, die de inspecteur die fijne sigaar aangeboden had en hem blijkbaar voor lucht versleet toewierp getuigden van een ondubbelzinnig gevoel van antipathie.

— U bent van Scotland-Yard? vroeg plotseling de vreemdeling.

— Ja.

— Dan kent u heel zeker hoofdinspecteur Parker?

— Of ik hem ken? antwoordde Bratford fier, ik werk samen met hem.

De vreemdeling keek even peinzend voor zich uit.

— Maar dan bent u inspecteur Bratford.

De inspecteur keek verrast op, hoe was het mogelijk, dat deze Fransman hem herkende en zo juist zijn naam kende. Doch de vreemdeling liet hem geen tijd tot nadenken.

— Aangenaam, inspecteur Bratford, vervolgde hij en gulhartig stak hij zijn hand uit. Villiers van de Sureté Nationale te Parijs...

— Zeer vererend, antwoordde Bratford doch hij had het nog niet met zich zelf uitgemaakt, welke houding hij juist zou aannemen. Villiers, Villiers? Maar waar had hij die naam nog meer gehoord? En plots schoot het hem dan te binnen, dat deze Villiers de man was die daders van de sensationele moorden op Madame Latour, Comte de Longchamps en andere had ontmaskerd en zich de laatste tijd een grote populariteit had verworven door de arrestatie van meerdere bandietenbenden.

— Het is mij buitengewoon aangenaam met u kennis te maken, hernam Bratford. Parker zal eveneens zeer verheugd zijn u te ontmoeten, wij hebben de laatste tijd uw activiteit met bewondering en sympathie gevolgd.

— Stop, stop, inspecteur, lof mag nooit al te luidruchtig worden toegezwaaid. Ik moet u zeggen, dat de bewondering van mijn kant voor wat u de laatste tijd presteerde, zo niet nog groter dan toch zeker even groot is. En ik zie dat u alweer een vangst gedaan hebt.

— En een goede vangst zelfs, inspecteur Villiers. Hoofdinspecteur Parker zal van uwe komst al af weten, denk ik.

— Toch niet, ik reis incognito, een detectief kan niet voorzichtig genoeg zijn. Een telegram is dikwijls gevaarlijk.

Inspecteur Bratford had een deugdelijk genoeg aan de sigaar die de man van de Sureté Nationale hem gepresenteerd had. Hij voelde zich gevleid door het feit, dat inspecteur Villiers op de hoogte was van zijn activiteit. En ging hij onmiddellijk logisch doordenken, als de Fransman zich de moeite getroost heeft informaties in te winnen over deze kwestie, dan leed het geen twijfel of hij wilde zich persoonlijk met deze zaak inlaten. Deze bedenking had nog geen enkele vastere vorm aangenomen in het brein van de Scotland-Yard man of Villiers verbrak weer de stilte.

— Ik ben naar Londen gekomen om hier een paar belangrijke zaken in het reine te trekken. Eerst en vooral die zwendelarij waar u zich momenteel mee bezig houdt en waarvan ik, naar mijn bescheiden mening, in Frankrijk het spoor gevonden heb. En ten tweede ben ik naar hier gekomen voor... Rafles.

Bratford was echt verrast en van verbazing liet hij de as van zijn sigaar op zijn keurige pantalon vallen. Wat mocht er dan wel gebeurd zijn, dat de franse Sureté een harer beste speurders over de plas zond om de grote onbekende op te sporen.

— Hebt u met hem... begon Bratford, doch de vreemdeling liet hem geen tijd zijn zin te voltooien.

— Ik heb gehoord, dat u regelmatig informaties ontvangt over het doen en laten der bende, waarvan deze man hier uw derde gevangene is.

De gevangene in kwestie keek plots heel scherp naar Villiers. Dus er was verraad in het spel.

— Inderdaad en de aanwijzingen zijn wel degelijk juist en betrouwbaar.

— Maar inspecteur, het is misschien wel onbescheiden van mij deze vraag te stellen doch ik brand van nieuwsgierigheid om te vernemen op welke manier u zo goed op de hoogte bent van die zaken.

Zonder op deze vraag een rechtstreeks antwoord te geven, ging Villiers verder.

— Hebt u er enig vermoeden van wie de persoon is die u zo trouw al die informaties overmaakt?

— Niet het minste.

— Nooit aan Rafles gedacht?

— Naar ik zou menen, kan die er geen belang bij hebben aldus te handelen. Moest hij op de hoogte zijn der feiten, dan denk

ik dat hij zeker zelf wel zou optreden. Hij heeft een zwak voor diamant.

— Waarom heb je niet getracht, dit te achterhalen en hem vast te krijgen. Dat zou de grootste slag van je leven zijn. Dat kan ik je verzekeren.

— Maak u geen zorg, inspecteur, zodra mij enige kans geboden wordt rechtstreeks tegenover hem in het strijdperk te treden zal hij de duimen moeten leggen. Eens komt de dag dat ik hem de boeien zal omleggen net of hij een gewoon misdadiger was. Daar ben ik van overtuigd.

— Maar daar ben IK nog zo zeker niet van, inspecteur, hernam Villiers.

De twee mannen zaten nog een poosje stilzwijgend tegenover mekaar. Opeens bekeek Villiers hem met een eigenaardige blik en glimlachend, schertsend bijna, zegde hij :

— De sigaar begint haar uitwerking te doen gevoelen, Bratford. Opletten, inspecteur en... au plaisir.

Inspecteur Bratford zat perplex. Instinctmatig nam hij de sigaar uit de mond en bekeek ze met een blik die minder vast was. Hij werd gewaar hoe plots een onweerstaanbare verlamming zich over zijn ledematen uitspreidde. Het was hem alsof hij verschillende slapeloze nachten achter zich had en tevergeefs worstelde hij tegen een overweldigend gevoel van loomheid. In een uiterste poging wilde hij nog de sigaar ver van zich afslingeren, doch zij ontgleed aan zijn machteloze greep en als een lamme viel hij achterover in de kussens en werd hij ten prooi van een zware diepe slaap.

De bandiet, die verwonderd het hele gesprek had beluisterd vond die laatste scene vooral heel eigenaardig. Hij spalkte zijn ogen ver open, toen hij de inspecteur der Sureté de bewusteloze zag fouilleren tot hij de twee sleuteltjes vond van de hand-

boeien.

— Niet verroeren vriend, beval hij de gevangene.

Hij plaatste de slapende Bratford in de hoek tegen het raam aan, zodat het net was of de man normaal sliep. Daarna maakte hij de ene handboei los en sloot ze om zijn eigen pols.

— Wij zullen eerst een kleine afrekening maken, Blackman, beloofde hij. Volg gedwee. En de dreigende uitdrukking in zijn ogen lieten geen twijfel bestaan nopens de voornemens, die hij koesterde, zo hij zich niet erg gewillig toonde.

Toen de trein in het Victoriastation binnenliep doken de twee mannen dadelijk onder in de mensenstroom, die zich over de perrons naar de uitgangen spoedde. Wat inspecteur Bratford betreft, deze zat nadat de trein reeds geheel verlaten was, nog steeds in zijn hoekje. Een treinwachter, die de gangen doorliep, bemerkte de slapende man en dacht er eigenaardige dingen over, dat hij meer dan drie minuten nodig had om de slaper uit zijn bedwelming wakker te schudden.

Dezelfde avond rond tien uur werd op de burelen van Scotland-Yard een zeggend dronken individu met een taxi besteld. Ongeveer rond diezelfde tijd bracht een telegramjongen een expressbrief, die volgende boodschap bevatte :

« Bericht aan inspecteur Bratford. Ik zend u rond tien uur van avond uw gevangene Blackman terug. Hecht nooit te veel geloof aan ongetekende berichten. In de valies van deze man zaten juwelen, maar het grootste gedeelte heb ik uit zijn lederen broeksband gehaald. Tot weerziens.

John Rafles. »

HOOFDSTUK III

Een Bendechef neemt voorzorgen

Het ging er betrekkelijk luidruchtig toe in het huis aan de Oxfordstreet waar de bende van Brookland hun stamlokaal gevestigd had.

Loran, Tomson en Mac Goffrey, alias Charles, wachtten reeds langer dan hun

eigenlijk lief was op de komst van Patricia Hudson. Het gebeurde zelden of nooit dat Brookland zich gewaardigde op de algemene vergadering van de benderaad aanwezig te zijn, doch Charles wist, dat hij wel afzonderlijke besprekingen hield met Lo-

ran en soms ook met Tomson. Tot nog toe was het Charles nog niet geheel duidelijk geworden, waarom Brookland een verwaande en eigenwijze kerel als Loran tot zijn grootste vertrouweling had gemaakt. Doch was hij echter geheel op de hoogte geweest van de ware toedracht der feiten, dan zou het hem eerder onlogisch zijn voorgekomen, zo Loran een andere behandeling te beurt was gevallen. Zijn samenwerking met Brookland dateerde van vele jaren her. Hij was net als zijn meester een specialist in financie aangelegenheden, en hij was het persoonlijk die de schandelijke transacties van zijn meester dekte, uit de circulatie verdween van zodra de grond te warm onder de voeten werd om een tijd nadien met veel gezag en kennis van zaken, Lord Brookland, wiens reputatie onverkreukt en ongeschonden gebleven was, bij te staan in zijn verdere operaties.

Loran was het die met alle bijzondere opdrachten belast werd, Loran reisde naar alle grote steden van de wereld om relaties aan te knopen, in een woord, die de basis legde voor alle plannen van de bende. Hij zelf leidde een leven als van een prins, en onder de huidige omstandigheden, dat hij van op afstand min of meer een bende van een paar dozijn baliekluivers en dagdieven leidde bleef voor hem het gevaar tot het uiterste minimum beperkt. De gevaarlijke karweitjes knapten zijn jochies wel op. Er was maar een groot gevaar voor hem, namelijk dat zo een der mannetjes door de politie werd ingerekend, deze misschien zou spreken en zodoende onaangenaamheden op de nek zou halen. Maar zelfs in dat geval was de kans dat hij zou verrast worden, uiterst gering. Zelfs tegenover zijn eigen bendeleden had hij zich omhuld met een waas van geheimzinnigheid en geen enkel lid der bende wist precies waar hij zich schuil hield. Ook Charles' schrandereheid had dit geheim tot nog toe niet kunnen ontsluiëren. Voorlopig behoorde dit nog niet tot de dringende noodzakelijkheden, doch het was niet uitgesloten, dat dit wel eens het geval kon zijn. Loran had hij leren kennen in een van de nachtbars die deze regelmatig bezocht. Charles was in zijn poging zelfs zo ver gegaan Loran te schaduwen doch hij mocht er niet in gelukken diens schuiloord te ontdekken. Het was deze moeilijkheid die in hem het vermoeden had opgewekt, dat Loran een

appartement betrok in het huis van Lord Brookland zelf. Ontdekt had hij in elk geval dat Loran heel dikwijls ging logeren in een hotel. Naar Charles vernomen had, scheen het ook Loran te zijn die Lord Brookland in betrekking gebracht had met diens huidige echtgenote. En Charles durfde er gemakkelijk een paar flessen op verwedden, dat moest het vermoeden van Sir Thomas bewaarheid worden, en moest het in het inzicht liggen van Brookland Patricia uit de weg te ruimen, hij in Loran een even geslepen als gewillig medewerker zou vinden. Want Loran haatte deze vrouw met een haat, die voor niets zou terugdeinzen en die geen wroeging kent, omdat hij het hart verdort. De reden van deze haat, lag voor het grijpen ten minste voor iemand die wist, dat Loran haar eens vurig het hof maakte, zelfs na haar huwelijk, doch door haar afgewezen werd en niet alleen dat, maar dat de Venezuelaanse schone geen gelegenheid liet ontglippen om haar gewezen aanbieder belachelijk te maken. De laatste weken was deze latente haat, gevoed door een diepe ondergrond van jaloersheid, weer bijzonder scherp geworden. De mooie vrouw had heus niet verheeld, dat de nieuweling Goffrey haar heel sympathiek was.

Charles besepte heel goed, dat dergelijke verhouding niet ontbloot was van zeker gevaar, want hij bereidde er zich op, vandaag of morgen Loran op zijn weg te vinden.

En Tomson? Voor zover Charles had kunnen nagaan was dit de monitor van de bende, de man die de bende in bedwang hield en die de verantwoordelijkheid droeg voor de goede afloop der ondernemingen. Lord Brookland broeide plannen, Loran bereidde ze voor. Tomson voerde ze uit. Hij liep dus in werkelijkheid het grootste risico. Dit feit nam niet weg, dat zijn percentage in de winst aanmerkelijk kleiner was dan dit van Loran. Nooit echter had Charles uit de mond van deze man een beklag gehoord over deze omstandigheid. Hij voelde zich in zijn element in zijn riskant baantje. Hij was het prototype van een avonturier, wie het minder om de buit te doen is dan wel om het avontuur op zich zelf. In tegenstelling met Loran was Tomson slechts de allerlaatste twee jaar in dienst getreden van Lord Brookland. Loran had hem opgepikt, toen hij berooid

als een luis, na een gewaagde ontvluchting uit de gevangenis, zich in East End schuil hield. Hij was dus niet aan zijn proefstuk. Zijn dossier op Scotland-Yard was wel gevuld en Inspecteur Bratford zou de dag waarop het hem zou gelukken Tomson in handen te krijgen tot een der gelukkigste van zijn leven rekenen.

Wat de verhouding van Tomson tot de andere bendeleden betrof, daarover had Charles zich tot heden nog geen klaar oordeel kunnen vormen. Het feit, dat Lord Brookland slechts uitzonderlijk Tomson bij zich riep, was voor Charles het bewijs, dat de chef Tomson niet bepaald als een gunsteling beschouwde. Op de bijeenkomsten waar Patricia aanwezig was, was hij echter ook altijd aanwezig, doch blijkbaar liet de uitzonderlijke schoonheid van deze vrouw hem totaal koud.

— De avonturier, die zich aan een vrouw vergooit, is verloren, is een vogel voor de kat, had hij eens gezegd. En hij was gebleken een karaktervol man te zijn aan wie alle tederheid en sentimentaliteit vreemd was. Met de beste wil van de wereld zou Charles niet hebben kunnen vermoeden wat Tomson over Goffrey dacht. Hij had reeds woordenwisselingen uitgelokt in de hoop, dat Tomson zich misschien dan zou bloot geven, doch deze liet geen enkele zijner bedoelingen los. De enige conclusie die Charles trok uit deze min of meer raadselachtige manier van optreden van Tomson, was, dat deze hem zou dulden zolang hij geen persoonlijk gevaar voor hem betekende. Het liet de avonturier koud, wie door Patricia of de chef zelf tot adjudant bevorderd werd, zolang deze hem niet van zijn plaats zou verdringen.

Zoals wij dus reeds zegden zaten de drie onderchefs te wachten op hun meesters in het huis der Oxfordstreet en wij maakten van de gelegenheid gebruik om nader in kennis te treden met de twee ondergeschikten, doch eigenlijk de werkelijke leiders van de bende, waarin Charles Kent zo discreet als handig zich had weten op te dringen.

Loran keek herhaaldelijk naar zijn uurwerk en scheen niet al te gerust te zijn over dat uitblijven van de chef en zijn vrouw. Tomson echter zat heel onverschillig en kalm aan zijn sigaar te trekken, dat

het een lust was om zien. Charles zat onbeweeglijk op zijn stoel doch zijn geest werkte. Hij brak er zich namelijk het hoofd over waarom de twee mensen, die anders toch stof genoeg moesten hebben om een babbeltje te slaan, zo zwijgzaam en terughoudend waren. Charles voelde het aan alsof een ongezellige atmosfeer in deze kamer en tussen die twee mensen zweefde, hij dierf bijna zeggen een atmosfeer van wantrouwen. En hem besloop een vaag voor gevoel, dat hij echter volstrekt niet kon wegwerken, dat voor hem het uur aangebroken was, dat hij met al de zelfbeheersing en al de energie die hij bezat, zich zou dienen te weer te stellen tegen de beschuldigingen, waarmede hij zou aangevallen worden. Hij werd er zich van bewust, dat hij zich niet alleen zou dienen vrij te pleiten, doch dat hij zelfs zodanig offensief zou dienen op te treden, dat hij er in zou gelukken zowel Loran als Tomson min of meer in discrediet te stellen bij Patricia en Brookland.

Het sloeg net elf uur, toen Brookland vergezeld van zijn vrouw de kamer binnentraden. Het feit alleen, dat de Lord in hoogst eigen persoon verschenen was, bewees, dat er iets bijzonders op de dagorde stond. De chef maakte niet erg veel beslag en je kon het hem aanzien, dat hij in een niet al te best humeur verkeerde.

— Vooraleer wij onze besprekingen over onze tocht naar Monte-Carlo aanvatten, zou ik graag een paar verklaringen wensen te horen.

Patricia zette zich met een echt vrouwelijk gebaar in een zetel, doch Brookland bleef midden in de kamer rechtop staan.

— Blackman is in handen van de Scotland-Yard gevallen. Dat is nou de derde op korte tijd. Wat hebben jullie hierop te antwoorden. Als er in onze rangen geen verrader schuilt, dan is zoiets totaal uitgesloten, dus...

Brookland keek de drie mannen een voor een scherp en aandachtig recht in de ogen. Zijn ogen stonden hard en het was of er vuren achter branden van laaiende woede.

— Hoe heet jij, vroeg hij bruusk aan Charles.

— Mac Goffrey.

— Ja, ja, dat is je schuilnaam. Je echte

naam moet ik weten.

— Waarom ?

Een enkel ogenblik sloeg Charles zijn ogen af van de loerende blik van zijn chef en blikte even, slechts een ondeelbaar ogenblik van een seconde, naar Patricia.

— Je ware naam wil ik kennen, Goffrey klonk opnieuw hard doch scherper, uitdrukkelijker bevelend, de stem.

— Onmogelijk.

— Waarom ben jij in onze bende gekomen ?

— Dat weet je. Ik ben zo van Chicago gekomen, waar ik in de bende van Westley gewerkt heb. Daar de G-men het ons al te lastig maakten en wij door onze chefs aan ons lot werden overgelaten, week ik uit naar Londen, in de mening en de hoop hier een geschikt werkterrein te vinden. Ik wou hier wel de Amerikaanse methodes invoeren en ik moet je bekennen, dat ik nog altijd hoop, eens naar ginder te kunnen terug keren om revanche te nemen. Begrijp je? Maar enfin, al wat ik je nou gezegd heb, wist je toch.

— Ik heb tot nog toe geen enkel bewijs, dat jij de waarheid spreekt en dat jij ons geen smoesjes tracht wijs te maken, Goffrey.

— Heb ik niet bewezen een betrouwbaar bendelid te zijn. Het verleden heeft voor mensen van ons slag geen betekenis.

— Denk je ?

— Ja natuurlijk, denk ik dat.

Beide mannen bestudeerden elkaar. Brookland scherp en onderzoekend, doch Charles die door dit korte gesprek geheel zijn zelfbeheersing teruggewonnen had, beschikte thans over een genoegzaam sterke zelfcontrole om aan deze onderzoekende blik van de chef te weerstaan. Wel voelde hij hoe zijn bloed onrustig en heftig door zijn aderen gulpte, doch uiterlijk zeer kalm en zeker van zijn stuk sloeg hij zijn ogen niet neer. Brookland loerde naar de sigaret die Charles tussen de vingers hield en trachtte te ontdekken of zij niet lichtjes beefde. Toen dan zijn ogen milder gingen staan, groeide in Charles de overtuiging, dat hij reeds een groot gedeelte

van zijn slag had thuisgehaald.

— Waarom twijfel je aan mij ?

— Omdat het toeval wil, dat Scotland-Yard zo in ons vaarwater zit van af de dag, dat jij aan onze besprekingen deelneemt.

— Ik moet toegeven, dat dit voor mij een vervelende samenloop van omstandigheden is, die de schijn tegen mij keert...

— Wij verdachten er jou ernstig van, dat je nog tot een andere bende zou behoren of tot de politie. In beide gevallen is het vanzelfsprekend dat jij er belang bij hebt, dat onze rangen gedund worden.

Patricia Hudson en de twee onderchefs volgden met belangstelling het debat. Charles meende in Loran's ogen een triomferende blik te bespeuren.

— Heb je nooit aan de mogelijkheid gedacht, dat iemand anders van de omstandigheden gebruik heeft gemaakt om de schuld van zijn verraad op mij te leggen ? zei Charles lakonisch en bedaard. Loran sprong op alsof hij een emmer koud water over zijn body kreeg.

— Ik protesteer heftig, ik protesteer met klem tegen deze beschuldiging.

— Muil, gebod Patricia autoritair, elkeen mag zijn mening zeggen.

Ook Brookland was een weinig verrast door de opmerking van Charles en Tomson stak glimlachend een nieuwe sigaret op, terwijl hij heel even naar Patricia gluurde.

— Weet je, dat zulke woorden gevaarlijk kunnen zijn, merkte Brookland op. Ik weet dat ik op Loran en Tomson kan bouwen.

— Ik heb geen namen genoemd, merkte Charles droogweg op, er zijn misschien nog andere.

— Wij zullen het kort maken, Goffrey. De bespreking over onze tocht naar Monte-Carlo zullen wij tot een latere datum verschuiven, tot Goffrey van zijn reis naar Amsterdam terug is.

— Een reis ? vroeg Charles verbaasd, maar hij meende te bemerken, dat Loran al op de hoogte was van dit plan.

— Je vertrekt morgen voormiddag om negen uur met het vliegtuig te Croydon. Ik heb je papieren reeds in orde laten brengen. Ziehier...

Brookland haalde uit zijn portefeuille een paspoort en enkele begeleidende brieven en reikte ze aan Charles over. Het waren zoveel als introductiebrieven voor zekere personen in Amsterdam.

— Je verlaat deze nacht dit huis niet meer. Loran zal je inlichten voor je vertrek over de wijze waarop je de diamanten van Smith zal overbrengen.

— Smith ? vroeg Charles, dan hebben onze mannen daar toch hun slag thuisgehaald.

— Inderdaad, zei Tomson, die voor de eerste maal een woord sprak. Dat hebben wij hem prachtig gesmeerd.

— Je weet nu, waaraan je te houden, hernam de Lord. Wij zullen afwachten wat zal gebeuren en zich dan tot de andere wendend :

— Jullie spelen een partijtje poker mee ?

De mannen namen plaats rond het tafeltje en Patricia belde de bediende en bestelde wijn.

* * *

De volgende morgen rond zeven uur kwam een bediende Charles wekken en bracht hem een briefje van Loran met het bevel dadelijk beneden te komen om de voorbereiding voor de reis te treffen.

De vertrouweling van Lord Brookland deelde hem mede dat de diamanten verborgen zaten in de schoenen van Charles. In de aktentas, die hij moest meenemen zaten een paar brieven, zijn papieren en wat onschuldige reislectuur.

Die truc van holle schoenhakken met diamant of goud kennen de douanen echter reeds heel lang. Doch de mannen speculeerden op het feit, dat de controle aan de grens niet altijd even streng is. Want zelfs met zulke alledaagse trucs kan je nog makkelijk de douanen om de tuin leiden. Het lot moet je enkel maar wat gunstig zijn.

Het is trouwens een feit dat indien er geen verraad is, aan de grenzen weinig internationale zwendelaars aangehouden worden. Zelfs als de diensten zouden perfect marcheren, bestond er voor elke bende een ruime mogelijkheid tot ongestoord werken ; middelen zijn er daarvoor genoeg en met een paar duizenden kun je wel de een of andere bekoren. Loran waarschuwde Charles goed uit de ogen te kijken.

— Indien je gesnapt wordt kan je voor enige maanden je dromen in een cel op versen schrijven.

Hij zou Charles met een auto tot ongeveer vijfhonderd meter van de ingang van het vliegveld laten brengen, de resterende afstand moest hij te voet afleggen. De onderchef was van oordeel dat deze tactiek zekere waarborgen bood, waarvan de bijzonderste was dat Goffrey kon nagaan in hoeverre Scotland-Yard zijn voorzorgen had getroffen. Hij was eigenlijk wel een vreemdeling in Londen doch een geroetineerd bandiet, ruikt als het ware wie zijn vijanden zijn en waar zij zich bevinden ; voor de rest werden aan Charles nog enkele raadgevingen en inlichtingen over zijn missie te Amsterdam verstrekt.

Dit alles was dus in orde en de wijzer op het uurwerk was nog tien minuten voor achten, toen de vriend van Sir Thomas in opdracht van een der grootste zwendelaars dezer eeuw, in een auto stapte en een rit begon die hem naar alle waarschijnlijkheid het vertrouwen van de bendechef zou doen verliezen. Charles begreep wel waarom Lord Brookland hem had uitgekozen om een onverwachte reis over het kanaal te ondernemen. De financier hield er een eenvoudige redenering op na, die ongeveer hierop neerkwam, dat, indien de drie bendeleden ontmaskerd waren wegens verraad van Goffrey, deze ongehinderd zijn opdracht zou kunnen vervullen. Indien Goffrey de schuldige niet was zou hij hoogstwaarschijnlijk ingepikt worden. De mogelijkheid bestond ook nog dat de nieuwe adjudant der bende een lid van Scotland-Yard was. Maar na langdurige overweging was Brookland toch tot het besluit gekomen dat deze mogelijkheid uitgesloten was om verschillende redenen. De raadpleging met Loran en Patricia bracht uit dat ook deze de laatste hypothese van Sir Brookland afwezen. Het voorgevoel van Loran

bedroog hem nooit, zo beweerde deze laatste, tenminste waar het de politie betrof. Goffrey had zo'n ongewone manier van optreden en scheen bepaalde zaken te kennen die geen enkele speurder machtig was. De meest aanneembare verklaring was evenwel dat Goffrey tot een bende behoorde. Maar welk belang had hij echter daarbij aan de politie de activiteit der mannen van Lord Brookland te verraden.

Er was bijna niemand op de avenue die naar het vliegveld leidde. In de villa's die langs de weg verspreid stonden, leek alles rustig. De bourgeois die hierin hun intrek hadden genomen, fuifden zoals gewoonte tot een stuk in de nacht, eigenlijk tot in de morgen en genoten van het leven. Voor het middaguur was er weinig drukte behalve enige meiden of knechten die hun taak vervulden. Nu en dan reed een taxi voorbij en langs de weg drentelden een drietal vroege wandelaars die volgens de regelen der gezondheid en der filosofie profiteerden van de waarheid van het spreekwoord : « de morgenstond heeft goud in den mond ».

Onze vriend vroeg zich af wat er met hem zou gebeuren ; indien hij de opdracht zonder moeilijkheden kon volbrengen, betekende dit resultaat een absolute veroordeling voor hem. Hij zou natuurlijk tegenover Patricia Hudson, waarvan hij meende dat deze hem de meeste kans op verdediging zou laten, alle denkbare middelen te zijnen voordele aanwenden, doch was er tevens van overtuigd dat Loran, die tenslotte Lord Brookland totaal beïnvloedde, hem zonder genade uit den weg zou ruimen. Dit was voorwaar geen aangenaam vooruitzicht.

Anderzijds leek het uitgesloten dat Scotland-Yard, omdat zij geen verwittiging had ontvangen, zou afzien van een scherpe controle. De vangsten der laatste dagen zouden de inspecteurs bepaald in een roes van enthousiasme hebben gebracht. Het leed geen twijfel dat de controle volgens de meest gestrenge voorschriften zou verlopen en alles liet dan ook voorzien dat de diamanten zouden ontdekt worden en dat Goffrey dezelfde weg zou volgen als Blackman en de anderen. En ook dat vooruitzicht stemde Charles weinig vrolijk. Hij zocht een middel om Sir Thomas te verwittigen en hem om raad te vragen. Doch

zulke handelwijze zou zeer onvoorzichtig zijn, temeer daar het heel waarschijnlijk was dat Brookland hem liet schaduwen en de minste afwijking van de voorgeschreven weg zou interpreteren als een poging tot verraad.

Terwijl zijn geest al deze overwegingen verwerkte, was Charles tot op ongeveer vijf en twintig meter van de ingang van het vliegveld genaderd. Voor zo ver hij kon zien, was de ingang niet sterker bewaakt dan gewoonlijk, namelijk door een paar leden van het grondpersoneel van de vlieghaven, alhoewel dit feit op zichzelf nog geen volledige geruststelling inhield. Eensklaps hield voor hem een taxi stil en Charles herkende in de twee mannen, die uitstegen zijn twee vrienden.

— Scotland-Yard, zegde Sir Thomas, luid genoeg, dat de chauffeur deze woorden duidelijk kon horen. Sir Thomas toonde onstentatief zijn medaille van de geheime politie en Charles stak zijn armen in de hoogte. Sir Thomas ontlastte de « bandiet » van zijn aktentas, die in de auto verdween en hij deed of hij de man ijverig fouilleerde. James leunde nonchalant tegen de wagen aan, zijn hand in zijn vestzak op zulke manier, dat duidelijk was voor iemand die meer oplettend naar hem keek, een revolver zou vermoed hebben.

Ondertussen ontspon zich tussen Sir Thomas en Charles volgend gesprek, ditmaal echter op een echte fluistertoon :

— Hoe wist jij dat ik deze maal de opdracht uit te voeren had.

— Heb je niet gevoeld, dat ik je reeds de hele week bewaak en je stappen volg. James en ik wij lossen elkaar af.

— De diamanten zitten in mijn schoen.

— Laat ze rustig zitten. Wij mogen niet de indruk verwekken, dat het ons vooral om de buit zou te doen zijn.

— Williame, hoe moet ik mij nou uit deze situatie redden ?

— Maak je daar geen zorg over Charles, over een paar minuten zullen een paar man van Brookland je netjes trachten te bevrijden.

— Fijn.

— Brookland verschoof gisteren de besprekingen naar een latere datum, omdat hij mij van verraad verdacht. De nodige schikkingen zullen getroffen worden na mijn terugkeer uit Amsterdam.

— Speel jij je spel voort, Charles, ik zie je vrienden naderen.

— Sir Thomas deed alsof hij Charles' schoenen aan een grondiger onderzoek wou onderwerpen. Noch hij, noch James lieten blijken, dat zij wel bemerkten hadden, dat een auto vast naast de hunne had gremd en waaruit een drietal mannen gestapt waren.

— Wat gebeurt hier, vroeg een van het drietal aan de taxichauffeur.

— Scotland-Yard, fluisterde deze terug en hij gluurde haastig rond om te zien en er zich van te vergewissen, dat geen enkele van zijn twee klanten gehoord had wat hij zegde.

Tomson, de aanvoerder van de mannen van Brookland, maakte Charles duidelijk met een korte hoofdbeweging dat hij zich van de Scotland-Yard man moest zien te ontdoen en in de auto vluchten en hij onderstreepte dit gebaar met zijn revolver.

Goffrey gaf met een oogopslag te kennen dat hij Tomson begrepen had en op hetzelfde moment, gaf hij Sir Thomas een goed gefingeerde stamp in het gelaat zodat deze enkele meter achteruit week.

— Hou die kerel in bedwang, brulde hij tot James en hij zelf greep naar zijn wapen.

Doch de bandieten richtten dreigend hun vuurwapen en op James en op Sir Thomas en met Goffrey in hun midden weken zij handig terug tot aan hun wagen. De mannen sprongen in de car, die als een pijl vooruitschoot. De twee vermeende inspecteurs keken beteuterd de wagen na.

— Achtervolgen? kwam de taxichauffeur hen haastig ter hulp.

— Overbodig, wedervoer Sir Thomas, breng ons terug naar Hyde-Park.

De chauffeur zou nooit hebben kunnen verdenken, dat de twee gefopte inspecteurs zich zo vergenoegd in de kussens van zijn

wagen lieten vallen. De bandieten waren minder in hun nopjes want zij verwachtten zich aan een hardnekkige vervolging. Tot hun vreugde konden zij dadelijk vaststellen, dat de politie blijkbaar niet dat inzicht koesterde en er zich mee vergenoegde hun nummerplaat te noteren, wat niet zo erg was, want het was natuurlijk een valse.

In Fleetstreet brachten zij hun wagen tot stilstand en de mannen gingen in twee groepjes uiteen.

Tomson vergezelde Charles naar het huis in Oxfordstreet.

— Dank je voor je hulp Tomson, deed Charles heel dankbaar, zonder jou hadden ze mij zitten.

— Zonder dank, Goffrey, ik ben blij, dat alles zo verlopen is.

Charles bekeek Tomson en meende uit diens woorden te mogen opmaken, dat zijn sympathie naar zijn kant overhelde en dat hij het wel prettig vond, dat Loran in zijn opzet mislukt was.

* * *

In dezelfde kamer, waar de vorige avond de bijeenkomst had plaatsgevonden, waren, toen Charles en Tomson binnenkwam, Brookland, Patricia en Loran present. Je kon het hun duidelijk aanzien, dat zij van plan waren, beslissingen van verregaande draagwijdte te nemen. Het was Patricia, die Charles het eerst aansprak, niet stuur of verwijtend, doch met een eerder aanminnig lachje.

— Ik ben heus blij, dat mijn voorgevoel mij niet bedrogen heeft. De schijn was tegen jou en ik was wel genoodzaakt een ogenblik de mogelijkheid onder het oog te zien, dat jij een verrader was. Maar nou ben ik er van overtuigd, dat je de rechte man op de rechte plaats bent.

Charles boog lichtjes het hoofd ten teken van erkenning van deze waarderende woorden en hij wenste zich zelf geluk met de opklaring van de dubbelzinnige toestand, waarin de verdenking van de Lord hem geplaatst had.

— Ik was er reeds van overtuigd gisteravond, ging zij verder tot haar man, toen

hij standhield voor jou blik. Iemand die schuld heeft, slaat de ogen neer als men hem bekijkt als jij gisteravond deed.

— Genoeg gepraat. Het is hier geen plaats om elkaar de lofbazuin toe te zwaaien. Wij hebben andere zaken, heel wat belangrijker dingen te doen.

De Lord was ondertussen rechtgestaan en trad op Goffrey toe.

— Ik had bepaalde redenen om je te wantrouwen, jij zal het mij dan ook niet euvel nemen, dat ik je aan een proef onderwierp.

— Ik heb geluk gehad deze keer, begon Charles, eerlijk gezegd het was geen grapje mij naar Amsterdam te sturen. Ik had er best het hachje kunnen bij inschieten.

— Jij moest toch best geweten hebben, dat de Yard na die reeks aanhoudingen, zijn waakzaamheid zou verdubbelen. Wij moeten de zaken zeggen zoals ze zijn.

— Ik heb dadelijk begrepen, toen je mij die opdracht gaf, dat je mij in de muil van de leeuw duwde, doch jij bent mijn chef en ik heb gehoorzaamd.

— Ik had mijn mannen de opdracht gegeven over je te waken. En ik moet je zeggen dat het helemaal niet in mijn bedoeling lag, je over het kanaal te laten vliegen.

Charles keek verwonderd op. Brookland glimlachte zelfvoldaan.

— Zo de Scotland-Yard je niet aan de tand zou gevoeld hebben, zouden Tomson en zijn mannen, dat gedaan hebben, Goffrey. En ik hoef jou zeker niet uit te leggen welke methodes de Amerikanen er op nahouden om verraders te straffen, zodat wij voor alle eventualiteit, reeds de tekst klaar hadden voor de avondbladen.

— Jij denkt toch zeker niet, dat ik mij als een hond zou laten afmaken, Lord Brookland? zei Charles nadrukkelijk en zijn ogen spraken een veel duidelijker taal dan zijn woorden.

— Je mag de zaak niet zo dramatisch opnemen, merkte Patricia sussend op, men ging enkel uit van veronderstellingen en gezien deze ongerijmd zijn gebleken...

— Mevrouw, hernam Charles, ik ben het niet gewoon aldus behandeld te worden. En ik kan u verzekeren, dat degene, om het even wie, die een valse of loense beweging zou hebben gemaakt, voor de laatste keer een sigaret zou hebben opgestoken. Bij ons in Amerika is het de gewoonte uit mekaar te gaan als er wantrouwen bestaat.

Lord Brookland scheen wel een beetje bedonderd te zijn door deze uitdagende uitspraak van zijn ondergeschikte. Tomson even flegmatiek als altijd, knikte, ten teken van zijn instemming met de laatste uitlating van Charles, naar Patricia Hudson, die haar hand onder de kin, en de benen nonchalant over mekaar geslagen, aandachtig elke beweging gadesloeg van haar echtgenoot en van Charles. Loran hield zijn hand in zijn vastzak.

— Je spreekt heel stout, jonge man, merkte de Lord op.

— Ik verklaar dit incident gesloten, zegde Patricia in de zoete hoop dat hierdoor een einde gesteld werd aan deze ongezellige discussie.

— Nog een enkel woordje om te sluiten, mevrouw, wendde Charles zich direct tot de mooie vrouw. Staat u mij dat toe?

Zij knikte zwijgzaam en het was uitgesloten, dat Loran, de glimp bewondering, voor zijn rivaal in haar ogen, opgemerkt had.

— Ik eis, en Charles richtte zich tot Lord Brookland, ik eis, dat je mij de uitdrukkelijke verklaring geeft, dat je mij volkomen vertrouwd, zoniet...

— Zoniet... herhaalde de Lord.

— Heb je mij voor de laatste maal gezien.

Een volledige stilte viel in en geen van de aanwezige personen verried met een woord, met één gebaar wat er in hem omging. Brookland liet zijn blik zweven over Loran, Tomson en zijn echtgenote, om zich scherp op Charles te vestigen. De twee mannen stonden onbeweeglijk tegenover elkaar. Wat ging er in deze mannen om? Men kon het hun niet aanzien, want hun ogen waren hard als staal. Bijna een volle twee minuten stonden de mannen zo tegenover elkaar, elkaar fixerend. Charles won het pleit. Brookland sloeg het eerst de

ogen neer.

— Ik vertrouw je Goffrey, zei hij, doch zijn stem klonk niet zo luid als gewoonlijk. Ik denk, dat ik op jou kan rekenen.

Patricia maakte van de gelegenheid gebruik om de mannen uit te nodigen een stoel te nemen.

Zij stond op en bood elk der mannen een sigaret aan.

— En nu over zaken gesproken, beval zij. Daarvoor zijn wij eigenlijk samengekomen. Zij gichelde even en coquetteerde zo wat met haar heel wat oudere echtgenoot.

— Op de keper beschouwd blijven mannen toch maar altijd kleine kinderen, filosofeerde zij. Zij kunnen niet eens deftig met mekaar omgaan. En die spreken dan van zaken doen... Haha, laat mij lachen.

Charles vroeg zich af of dit lachen gemeend, ofwel comedie was die zij speelde. Hij staarde haar aan, toen zij dan evenwel ook naar hem keek barstte zij andermaal in een bijna onbedaarlijk lachen uit. En Charles, die opeens alle valstrikken en klemmen vergat warin men hem trachtte te vangen, maakte bij zich zelf de bedenking, dat deze vrouw werkelijk was zoals Sir Thomas haar had afgeschilderd, een verbijsterd mooie, doch duivelse vrouw. En hij realiseerde plots dat, indien de Lord het voornemen koesterde zich van zijn vrouw te ontdoen, hij vlugger zou moeten handelen dan zij, want het leedt geen twiffel meer dat deze Venezuelaanse, plannen broeide waarmede zij hoopte Lord Brookland te doen verdwijnen of althans hem zodanig te behandelen dat zij met hem als een kat met een muis kon spelen. En werkelijk, het instinkt van de vrouw had haar gewaarschuwd voor haar echtgenoot. Aanvankelijk had zij zich vergenoegd door te gaan als de echtgenote van de Lord en te kunnen genieten van de macht waarvoor hij gevreesd werd. Dit huwelijk had haar volledig gevrijwaard voor de straffen die zij door haar verleden wel verdiende. Doch toen zij door haar instinct gewaarschuwd werd dat tegen haar geheimzinnige plannen werden gekoesterd, besloot zij de vijand met zijn eigen wapens te verslaan en zonder juist met overhaast te werk te gaan, hun in ieder geval voor te zijn. Zoals het later zou blijken had niet alleen

de Lord, maar ook Patricia alle verwachtingen gebouwd op het plezieruitstapje naar Monte-Carlo.

Voor Charles was nu van belang welke positie Tomson in dit conflict ging kiezen. Afzijdig blijven behoorde tot een van die ongerijmdheden die het bestaan van een mens tot nietswaardigheid verlagen. De weinige woorden die deze man tot hem had gericht, nadat hij hem deze morgen bevrijd had uit de klauwen van de vermeende politie-inspecteurs, bevestigde in Charles de mening dat Tomson in geen geval met Brookland was. Vraag was nu, in hoeverre hij hulp zou verlenen aan Patricia en in hoeverre vanwege beide laatstgenoemden aan hem, Charles, hulp zou gevraagd en geëist in de strijd die nu naar zijn hoogtepunt klom. De mogelijkheid bestond ook dat het conflict in deze bende, voorlopig niet tot uitbarsting zou komen, om reden dat wegens de aanhouding van verscheidene leden der bende, — aanhouding welke waarschijnlijk een gevolg was van verraad in de schoot der bende zelf — heel waarschijnlijk alle krachten moesten worden samengebundeld voor de strijd tegen de vijand. Anderzijds kon het onverwacht tot een innerlijke crisis komen, waaraan het wantrouwen dat de hoofden der bende tegenover elkaar koesterden, schuld had. Indien Charles er dan kon in gelukken het verraad in de schoenen te schuiven van Loran was er grote kans toe dat de reis naar Monte-Carlo de organisatie én de innerlijke sterkte der bende aan het wankelen zou brengen. Dit zou dan tezelfdertijd meebrengen dat de twestrijd tussen Lord Brookland en zijn echtgenote zou verschoven worden tot een latere datum.

Het was duidelijk dat deze laatste oplossing het meest strookte met de plannen van Sir Thomas en Charles nam zich dan ook voor alles in het werk te stellen om de situatie in deze richting te doen evolueren.

Patricia zette de radio aan; dit lokte protest uit vanwege Brookland die van mening was dat bij het beramen en uitstippelen van ernstige plannen de muziek enkel storend en remmend kon werken.

— Jullie mannen dramatiseren alles nog al makkelijk, wierp Patricia tot haar verdediging op. Bovendien zal er niet al te veel gediscussieerd worden. Brookland legde er zich bij neer, berustend in zijn overtuiging,

dat aan een eigenwijze vrouw nou eenmaal geen zelf te strijken is. Het was op zulke ogenblikken, dat hij haar eerst hartsgrondig haatte en enkel aan zijn wraakgevoelens had hij het te danken dat hij zich zelf kon beheersen.

— Zoals jullie dus weten zal de plezierreis naar Monte-Carlo ons niet alleen in de gelegenheid stellen een aardig sommetje mede naar huis te brengen, maar zal het ons en ik houd er aan u dit speciaal op het hart te drukken, mogelijk maken, speculerend op de angst van al die bestolen serieuze lui, een soort terreur uit te oefenen. Begrijpen jullie goed wat dat wil zeggen? Dat betekent dat wij noch min noch meer een soort controle zullen kunnen uitoefenen op de financie- en economische wereld van Engeland.

— Al goed, merkte Charles op, ik brand van nieuwsgierigheid, spreek ons maar vlug over je aanvalsplannen.

Lord Brookland die niet gewoon was op zulke toon door zijn onderchefs te worden onderbroken, wierp een strenge en terechtwijzende blik op Goffrey.

— Wel ziehier, hernam de Lord, wat ik besloten heb. Goffrey, jij zult als privé-secretaris aan boord gaan. Loran zal, zoals ik reeds terloops liet doorschemeren, fungeren als kapitein. Tomson, jij neemt zoals gewoonlijk de leiding van de aanval voor jou rekening.

— En mevrouw mag zoals gewoonlijk, in defensief blijven en zich bezighouden met die sikkeneurige en verwende poppen van de heren financiers, merkte Patricia sarcastisch op.

— Daar hebben wij het later wel over, ontnam Brookland haar het woord. Ieder van jullie mannen, zal mij een plan ont-

werpen dat hij het best acht voor de goede afloop der zaken.

— Waar schik jij de overval te laten doorgaan? vroeg Tomson, die nu hij weer lucht kreeg van strijd en gevecht in zijn element kwam.

— Dat heb ik nog niet helmaal met mijzelf uitgemaakt.

— Wanneer steken wij hier van wal?

— Vandaag over acht dagen, je kan dan uitrekenen wanneer de overval zal plaats grijpen.

— En onze invités hebben natuurlijk jou uitgenodiging gretig aanvaard.

— Spreekt van zelf. Bosly, Neilleron, Chickwick, Hammerton en Nettam hebben, weet ik heel zeker, reeds voorbereidingen getroffen. Nickman zal hoogstwaarschijnlijk niet van de partij zijn, heeft hij mij laten weten.

— Uitstekend, prachtig, riep Loran uit. Een reuzezaak zeg ik. Als maar weer niet die vervloekte Yard lucht krijgt van de zaak.

Een ernstige plooi groef zich in het voorhoofd van de Lord.

— Maar dan beloof ik de verrader een ongezellige tête à tête.

— Wij zullen slagen, verzekerde Tomson. En Charles: « Daar kan je zeker van zijn » klonk als of hij reeds de gehele Scotland-Yard gelijkwideerd had.

— En nu, beval Patricia, stel ik voor dat jullie maar dadelijk met je plannen komen aandragen, want wij hebben geen tijd te verliezen.

— Inderdaad, bevestigde Tomson, wachten is uit den boze.

Het gezelschap stak de koppen dicht bij mekaar en broeide plannen.

HOOFDSTUK IV

Een Yacht vaart uit

Weinige dagen later wandelde Charles in een keurig en elegant strandpak op het dek van de « Blue Bird », die even buiten Marseille vertrekkensgereed lag.

Lord Brookland had er voor gezorgd dat

aan boord alles tip-top in orde was. Hij had voor de binnendecoratie er aan gehouden zoveel mogelijk het luxueuse aspect der transatlantiekers te benaderen.

De grootfinancier was in de laatste

drukke dagen van voorbereiding een heel stukje zekerder geworden van het welslagen van zijn onderneming, dank zij het feit dat hij de laatste tijd geen enkel onrustbarend teken, dat er op wees dat een of andere vijand in zijn vaarwater zat, had kunnen waarnemen.

Patricia Hudson liep te pronken met een weelde van de allerschitterendste juwelen en brillanten. Als gastvrouw wilde zij natuurlijk niet onderdoen voor haar vrouwelijke genodigden. En elkeen die haar begroette beloofde zij met haar minzaamste glimlach. Het stond buiten kijf, dat geen enkele man, deze wonderbare vrouw nastaarde zonder geheime wens in zijn hart. Dat zij in haar rol, die Brookland haar voor deze reis opgelegd had wonderlijk zou slagen, namelijk de aandacht van de genodigden op haar persoon vestigen, was even vanzelfsprekend.

Charles geest hield zich momenteel het meest onledig met de overwegingen naar de diepere grond der inzichten, welke Patricia enerzijds en Lord Brookland anderzijds voor elkander koesterden. Hij diende met alle mogelijkheden rekening te houden, want tot nog toe had geen van de twee personen hem een of andere wenk gegeven in een bepaalde richting. Charles besloot uit deze schijnbare volledige wapenstilsatnd, dat de twee partijen hun beslissende zetten op zak hielden tot de definitieve phase van de eindstrijd zou zijn aangebroken. Hem persoonlijk was het er vooral om te doen niet al te zeer in het gedrang te komen, zodat hij gevaar liep ontmaskerd te worden voor de tijd daartoe gekomen was. Wat er ook mocht gebeuren, de strijd zou hij voeren tot het uiterste. Zijn vriend Sir Thomas had hem een opdracht gegeven — het was de eerste maal sedert hun lange samenwerking, dat hij zulke belangrijke taak toebedeeld kreeg — en hij zou deze opdracht uitvoeren om het even tot welke prijs.

Hij was er op voorbereid tegenover Loran te staan en hij onderschatte de sterkte van zijn tegenstrever niet evenmin als hem het groot belang ontging van zijn liquidatie.

Over de kalme, zachtjes deinende en wiegende golven van de blauwe Middellandse-Zee gleed een ander yacht, bijna even luxueus ingericht als de « Blue Bird »

naar het hunne toe. Charles had het reeds van verre gezien. Hij wist dat het de genodigden van Sir Brookland, die het aan de kade van Marseille had afgehaald, naar de « Blue Bird » toebracht.

Charles spoedde zich naar de cabine van de gastvrouw, die de laatste schikkingen trof om haar vermaarde gasten behoorlijk te verwelkomen, om haar van de komst van de invités op de hoogte te brengen. Patricia liet niet op zich wachten en samen met Charles kwam zij het dek op, net toen de heren Bosly en Bauly de gangway, die de twee vaartuigen verbond, over kwamen.

Na hen kwamen behoedzaam de rest andere slachtoffers, de dames als precieus poppetjes aan de hand geleid door attentievolle heren.

Al deze heren waren voor Charles geen onbekenden. Immers in de tijd van Lord Aberdean had hij gedurende meerdere jaren omgang gehad met deze mensen. Zij waren nagenoeg allen dezelfde gebleven, behalve Neilleron, die hij heus een beetje verouderd vond. Hij kon het niet verhelpen, doch hij voelde hoe toch een glimlach om zijn lippen zweefde als hij er aan dacht, welke verrassing, de ironie van het noodlot, voor deze mensen weggelegd had. Niet minder grote ogen zouden zij opgezet hebben als zij in hem de vriend van Lord Aberdean hadden kunnen vermoeden.

Lord Brookland had zich, zoals dit bij sommige gelegenheden wel deftig voorkomt, laten verontschuldigen. Zakelijke omstandigheden hadden hem belet tijdig aanwezig te zijn, zopas kregen zij een telegrafisch bericht van hem, waarin hij liet weten, dat hij over een uurtje zou arriveren. Patricia diende aldus de honneurs waar te nemen, hierin wel gedeeltelijk bijgestaan door de privé-secretaris van Lord Brookland. Dit telaar komen van de Lord was niet louter een pose, doch wel een goedberekende zet. Immers op deze wijze moesten de heren dadelijk in contact treden met Patricia en het was zo goed als zeker, dat meer dan een mannelijk genodigde uit zijn evenwicht zou geraken.

Mevrouw Brookland bekommerde zich om de dames, terwijl Charles de heren onder de arm nam en naar de bar leidde.

Na de aperitief trokken alle genodigden

zich terug in de hun toegewezen kabines ten einde zich om te kleden voor de avondpartij, waarmede naar het programma verluide, deze excursie zou ingezet worden. De afvaart was bepaald voor de eerste uren van de jonge dag, die komen moest.

Charles kreeg het nog net op het laatste nippertje in het oog, dat Loran stiekem de trap afdaalde en de gang doorliep in de richting van Patricia's kamer. Onze vriend vond dit verdacht en aarzelde dan ook geen ogenblik om op zijn beurt zijn kamer op te zoeken, die aan deze van de gastvrouw paalde. Hij hoorde Loran dadelijk een gesprek beginnen.

— Mevrouw, begon hij, u weet dat ik altijd begaan ben geweest om de goede gang der zaken. Vooraleer wij van wal steken wou ik u dan ook deze vraag stellen.

— En die is... ? vroeg Patricia hoorbaar verwonderd over Loran optreden.

— Als ik u vragen mag, verwijder Goffrey of laat ten minste toe dat wij hem scherp bewaken.

— Maar Loran, eerlijk gezegd, ik begrijp je wrok niet tegen Goffrey.

— Ik heb mijn redenen, gegronde redenen, mevrouw...

— Ik mocht die redenen wel eens horen. Kom nou, heeft hij niet bewezen een betrouwbaar bendelid te zijn. Waar zit jij nu met de bewering van verraad ? Man je ziet spoken op klaarlichte dag.

— Mag ik u doen opmerken mevrouw, dat het helemaal niet bewezen is, dat hij geen verrader is. Hij werd door de Yard geknipt en wist door onze hulp handig te ontkomen, dat is waar. Maar ik zie niet in hoe u dat als een afdoend bewijs van zijn oprechtheid kan beschouwen. Kan hij niet met doorgestoken kaarten spelen ?

— Ik vind, dat je onredelijk wordt, Loran.

— Ik achtte het mijn plicht u te waarschuwen. Denkt u over mijn waarschuwing na vooraleer het te laat is.

— Te laat, voor wat te laat, Loran. Jij laat je leiden door een ongerijmd gevoel van jaloersheid. Loran kijk mij even aan, vertel nou eens eerlijk, geloof jij echt, kijk mij aan Loran geloof jij in de grond van je hart dat hij gevaarlijk is voor ons ?

— Als ik daar niet van overtuigd was, mevrouw, dan zou ik niet opnieuw aangedrongen hebben.

— Luister Loran, persoonlijk zie ik er het nut niet van in Goffrey te verwijderen. Maar wat zegt de Lord daarover, heb je het hem reeds opnieuw voorgesteld ?

— De Lord wantrouwt Goffrey. Dat heeft hij mij uitdrukkelijk verklaard ! Niet tegenstaande dit weigert hij voorzorgsmaatregelen te treffen. Ik begrijp er mij niet aan.

— Ik zal over je voorstel nog nadenken, Loran. Wij hebben het anker nog niet gelicht.

— Ik dank u daarvoor, mevrouw.

— Laten wij nou maar dadelijk over onze zaken beginnen. Morgen nacht dus moeten wij onze slag slaan. Tomson weet ervan. Het programma der feestelijkheden vermeldt een tweede nacht op het water tot ongeveer middernacht. In Monte-Carlo kan je practisch voor twaalf uur 's nachts toch niets uitrichten. Dus dat is normaal en kan nooit enige argwaan opwekken. De operatie moet beginnen om negen uur. Zorg dus dat om dat uur wij ver genoeg van de kust zijn.

— In orde !

— De definitieve en in alle details uitgewerkte plannen zullen wij van nacht bespreken samen met de Lord. Doe de deur goed dicht achter jou !

HOOFDSTUK V

Charles krijgt het kwaad

De avondpartij op de « Blue Bird » was vlot verlopen. Tot nog toe liep alles gesmeerd. De heren waren verblind door de uitzonderlijke schoonheid van de jonge

gastvrouw. De dames waren niet minder met hun gedachten, gesprekken en opmerkingen bij Patricia. Zij deelden natuurlijk in de bewondering die de heren, de ene

al meer openlijk dan de andere voor deze Zuid-Amerikaanse schone koesterden, doch de vrouwelijke bewondering was verzuurd met een tikje afgunst en ijverzucht. Lord Brookland was een uitstekend gastheer die samen met zijn echtgenote zijn gasten geen moment tijd gunde om zich verveeld te voelen.

Charles had zich na het feest op zijn bed gelegd, doch kon geen slaap vinden. Hij dacht na over wat misschien komen kon. Terwijl het feest in volle gang was, verscheen plots het vliegtuig van Sir Thomas. Charles had reeds voor dat het zichtbaar werd gehoord aan de motoren, dat de Swallow in de lucht hing. Hij sloop dan ook naar zijn cabine. Hij begon dadelijk de overeengekomen lichtsignalen te geven bij middel van zijn draagbare elektrische batterij doorheen een patrijspoort. Hij merkte echter, dat Sir Thomas er blijkbaar de voorkeur aan gaf niet te lang boven het schip te hangen aldus de indruk verwekkend, dat het slechts een post- of transportvliegtuig was. Spijtig genoeg had Charles hierdoor echter niet de tijd gekregen alles te seinen wat hij nodig achtte. Hij trooste zich echter met de gedachte dat de bijzonderste gegevens in elk geval doorgegeven waren.

Het luttele contact dat Sir Thomas al die laatste tijd met hem had kunnen hebben, was er schuld aan, dat Charles zich op sommige momenten een weinig al te onvoorbereid achtte voor de taak die hem nog wachtte, dat hij zelfs heel even ging rekening houden met een minder gunstige afloop der onderneming. Maar dan was daar weer dat geruststellend gevoel, dat zijn chef geen Sir Brookland, geen Ted Orping was, doch wel Sir Thomas, alias Raffles. De buitenstaanders vreesden Raffles, geheel Scotland-Yard kwam op de been als zij de naam Raffles hoorden, alle benden van Londen beefden als zij nog maar vermoedden, dat Raffles mogelijk achter hen aanzat, maar niemand beter dan hij Charles Kent, medewerker en vertrouweling van Raffles kon in deze gedachte niet alleen sterkte vinden en moed, doch ook dat gevoel van zege-zekerheid, dat onontbeerlijk is voor een strijder.

Charles door deze tegenstrijdige gevoelens geplaagd ging een nachtelijk wandelingetje maken aan dek.

Eigenlijk idioot dat ik mij zenuwachtig lig te maken. Die frisse zeelucht zal mijn hersens wel weer vlug afkoelen.

Schoon was de nacht, deze Zuiderse nacht met zijn diepe azuren sterrenhemel vol melkachtig wit, met zijn gele maan, vol en wolkig. Stil was deze nacht, want hier kwam niet de muziek uit de vermakelijkheidsgelegenheden van Marseille, de bruisende havenstad, de serene geluidloosheid van de nacht verscheuren. Alleen van tijd tot tijd het doffe geloei van een scheepsfluit en als je over de reling ging hangen het monotone, en toch zo zangerige gefrazel van de golfjes, die hun kortstondig leven kwamen breken tegen de harde boeg van dit schip der nuchtere werkelijkheid.

— Charles, geen tijd voor romantische bespiegelingen. Man, let op je tellen.

Deze innerlijke waarschuwende stem schokte onze vriend los uit zijn poëtische overwegingen en bespiegelingen. De nacht staarde hem aan, de nacht der werkelijkheid.

Het was ook nog net op tijd. Hij wendde zich met een ruk om. Aan zijn even onverwachte als misleidende beweging had hij het te danken, dat een zware vuistslag, die eigenlijk bedoeld was voor zijn achterhoofd, op zijn arm gebroken werd. Alsof hij waarlijk ernstig getroffen was, liet hij hij zich op de knieën vallen. Zijn aanvaller, die zijn werk waarschijnlijk nog grondiger wou uitvoeren, wilde zich op zijn slachtoffer werpen. Charles was hem evenwel te vlug af en greep diens benen, zodat zij alle twee over het dek rolden. Charles gelukte er in zijn tegenstander in de greep van zijn benen te krijgen, die als een tang de man de adem uit het lijf nepen.

Charles liet af, en een paar seconde lag Loran, want hij was de aanvaller, als verstuft tegen de planken. Deze poze volstond voor Charles om zijn revolver beet te krijgen en zich klaar te houden.

Langs achter echter was hem een licht matroos genaderd. Deze viel plotseling op hem aan, schopte zo heftig tegen zijn arm, dat de revolver met een prachtige boog over boord ging. Ondertussen was Loran terug bijgekomen en als een verwoedde stier kwam hij afgerend. Charles weerde

de slagen af van de matroos, dit belette hem echter niet de aanstormende Loran tijdig in het oog te krijgen, zodat hij zich plat vooruit tegen de grond werpend de botsing ontging. Loran door zijn eigen vaart voortgedreven kwam heel onzacht tegen de wand van het kombuis terecht.

Charles was al weer recht, hij plantte zijn rechterknie onzacht in de maagstreek van de matroos, zodat deze onwillekeurig even ineenkromp, beweging, die Charles handig wist te benutten om de man een directe uppercut onder de kin te geven, die hem naar de planken zond.

Doch weer was daar Loran. Ditmaal was er geen ontwijken mogelijk. Zij werden handgemeen. Charles werd er zich van bewust, dat het er voor hem op aankwam alle knepen der worstelkunst te pas te brengen, want in brutale kracht was hij de mindere van Loran. Zo had Loran over het hoofd gezien, dat iemand zelfs al heb je hem helemaal onder de knie toch nog gevaarlijk kan zijn als hij zijn hoofd vrij heeft en je te dicht bij hem komt Loran hield Charles tussen zijn benen terwijl hij zijn armen als een nijptang om armen en middel prangde. Charles voelde, dat hij het onderspit ging delven, met een heftige zwaai wierp hij zijn hoofd achterover en met zijn harde schedel trof hij Loran vlak in het gelaat, zodat het bloed hem uit de neus sprong. Loran loste zijn greep. Charles maakte vlug van de gelegenheid gebruik om even rond te kijken of hem niet enig afweermiddel onder de hand lag.

Op de tijd, dat hij zich deze luxe gepermitteerd had, waren zijn twee belagers terug op het terrein verschenen.

Zijn geval was hopeloos. Maar toch zou hij zich niet gewonnen geven. Hij poogde door een zijdelingse uitval een van de mannen te verrassen met het spijtig gevolg echter, dat de matroos zijn hoofd in zijn klauwen kreeg. Met brutaal geweld sloeg deze zijn hoofd tegen de ijzeren reling aan. Het was Charles net of hij blind werd, en doof en gevoelloos. Zijn hersens echter werkten nog, want hij dacht er nog aan om hulp te roepen... dan viel hij totaal bewusteloos.

Toen hij zijn ogen opende keek hij vlak in de loop van een revolver, die mat glansde in het maanlicht. Hij richtte zich

moeizaam en nog half verdoofd op en keek dan recht in de ogen van Patricia, wier lange oogwimpers kleine streepjes schaduw over deze koolzwarte lichtbollen wierpen. Loran stond er bij, de handen in de hoogte.

— Wat gebeurde hier ?

Geen woord kwam over Lorans lippen en in zijn ogen laaide een vlamvend vuur van haat.

— Ik eis dat je mij een verklaring geeft.

Eindelijk gewaardigde hij zich te antwoorden.

— Hebt u van mij nog verklaringen nodig ?

— Denk jij soms, dat je hier helemaal de baas bent ? vroeg zij weer.

Loran sloeg even de ogen neer. Voor niet lang echter en zijn vinger dreigend naar Charles uitstekend siste hij :

— U hebt hem vandaag gered, mevrouw, doch veel zal het hem niet baten, de reis duurt nog wel een tijdje.

— Wij zullen daar nog wel eens over praten, Loran. Voorlopig dien jij er ernstig rekening mee te houden, dat zo er iets aan Goffrey overkomt, om het even hoe, jij persoonlijk zal boeten, begrepen ?

— Meent u dat werkelijk ? vroeg de vrouweling van Lord Brookland.

— Die uitdagende toon kan je best laten ! Geen woord meer ! Power sluit hem in zijn kajuit !

Met zichtbaar ongenoegen voldeed Loran aan het bevel van de Venezuelaanse.

Het werd Charles duidelijk, dat de echte strijd eerst thans begonnen was. Het feit dat Loran hem uit de weg wilde ruimen stemde tot nadenken. In de veronderstelling, dat Loran op persoonlijk initiatief gehandeld had, namelijk uit jaloersheid, dan viel het nog zeer te betwijfelen of hij dan net deze avond en het jacht zou uitgekozen hebben om dit opzet uit te voeren. Andere heel wat gunstiger gelegenheden lagen voor het grijpen.

Neen, Charles was veel meer geneigd aan te nemen, dat Loran had gehandeld in opdracht van Lord Brookland, die niet-tegenstaande hij Charles had bevestigd dat hij hem betrouwde, dit niet deed. Lo-

ran was daar voor deze verdachtmakerij voor een heel deel tussen natuurlijk. Maar dat kon op zich zelf nog geen reden zijn om hem zo maar radicaal uit de weg te ruimen. Immers er bestond nog niets anders dan wantrouwen, en enkel uit oorzaak van wantrouwen doodt Brookland niet. Daar was dus iets anders, een andere reden. Als Brookland, niet uitgesloten weer op verdachtmaking van Loran, in Goffrey een ernstige hinderpaal zag voor het volvoeren van een moorddadig plan als bij voorbeeld de liquidatie van zijn echtgenote, ja, dan, dan...

Charles zat nog steeds op de grond. Patricia stond voor hem. Rechtop met de revolver in haar hand. Plotseling zette zij zich voor hem neer, op haar knieën, nog steeds met de revolver. Zwijgzaam keek zij Charles aan.

— Welnu ?

— Het is niet zo erg, mevrouw.

— Je moet je aanranders niet verschonen, Goffrey. Waarom hebben ze je dat gedraaid ?

— Heeft geen belang, mevrouw, een kleine vete !

— Heeft Loran je aangeprezen ?

Charles beantwoordde deze vraag niet, doch naar de revolver wijzend vroeg hij :

— Heb je angst voor mij ?

— Vergeef mij, maar ik was er mij echt niet meer van bewust, dat ik dat speelding in mijn hand hield. Maar Goffrey, ik smeed je zeg mij ten minste waarom ze je aanvielen.

— Bijna was ik ze de baas, zei Charles, die deed alsof hij de laatste vraag andermaal niet gehoord had.

— Goffrey !

— Patricia Hudson, riep deze, harder dan het eigenlijk paste, gezien de gespannen verhoudingen, toen Charles in een moment van duizeligheid, die hem overviel, waarschijnlijk nog een gevolg van die harde klap, zich aan de reling vastklampte. Deze verzwakking was echter slechts van voorbijgaanden aard. Meer uitgeput dan hij wel voorgaf, keek Charles even in deze fascinerende ogen.

— Ze hebben je erg toegetakeld.

— Het kon veel erger geweest zijn. Power zal in elk geval nog weinig lust hebben om nog eens te herbeginnen, trachtte hij op te scheppen. En Loran... hier aarzelde hij even, Loran heeft zijn kans verkeken.

— Heb je geen schrik ? Je weet toch, dat hij de hele bemanning op zijn hand heeft. Hij regeert door zijn terreur, maar zijn scepter heeft hij stevig in zijn hand.

— Ik hoor, dat u mij nog niet kent, mevrouw, het moet nog de eerste maal worden, dat ik aan een strijd zou verzaken.

Hij haalde zijn sigarettenkoker te voorschijn en presenteerde Patricia een sigaret.

— Graag Goffrey dank je.

Zij streek een lucifer aan en Charles boog zich naar haar toe om aan het vlammetje, dat in haar handholte flakkerde, zijn sigaret te ontsteken.

— Kom, Goffrey, neem mijn arm wij zullen naar het achterdek gaan. Daar kan ons zeker niemand afluisteren. Als daar iemand dichterbij wil komen, dan moeten wij hem reeds van op veilige afstand in de gaten krijgen.

Op haar arm steunend gingen zij geruisloos de korte weg naar het veilige achterdek, waar zij zich naast elkaar neerlieten. Patricia was andermaal de eerste om de stilte te verbreken.

— Goffrey, zeg mij nou de waarheid.

Charles zoog langzaam de rook in zijn longen, langzaam tweemaal achter mekaar, dan wierp hij met een moe gebaar zijn sigaret in het water.

— Ze wilden mij vermoorden, zei hij dan, zij wilden mij over boord krijgen.

— Welke reden kan Loran gehad hebben daarvoor ?

— Mevrouw, hervatte hij...

— Noem mij Patricia, wil je ? Ik beschouw je als een vertrouweling, Goffrey. Je mag mij deze intiemheid niet ten kwade duiden... of ook niet verkeerd interpreteren.

Deze houding van zijn bekoorlijke gastvrouw beangstigde Charles in zekere mate en gaf hem te denken. Het was hem net

of hij een schooljongen was, die in het gezelschap van mensen van de andere kunne een beetje onhandig wordt.

— Patricia ! De naam is al even mooi als de vrouw, die hem draagt.

— Vleier, glimlachte Patricia, maar het was haar duidelijk aan te zien, dat zij van Charles, dit compliment niet ongaarne in ontvangst nam.

— Biecht nou op, Goffrey.

— Heb jij ooit aan mijn eerlijkheid getwijfeld ?

— Ik heb nooit geloofd, dat jij ons zou verraden. Ik heb dadelijk in jou dat type van gentleman ontdekt, dat kategoriek zou weigeren zich aan te passen aan de lage methodes, die mijn echtgenoot en zijn adjudanten er op nahouden.

— Ik zou jou ook nooit verraden hebben, Patricia, bekende hij en hij legde een zekere nadruk op het woord jou.

Zij keek naar hem op en in haar ogen lag iets, dat als dankbaarheid kon worden geïnterpreteerd.

— En de anderen ?

Charles voelde onmiddellijk, dat hij zich reeds te veel bloot had gegeven en dat hij moest pogen de verkeerde indruk, die hij gegeven had, weer goed te maken.

— Vertrouw jij Loran ? vroeg hij haar.

— Neen ! zegde zij aarzelend.

— En Tomson ?

— Tomson is een avonturier, maar een betrouwbaar man.

— En je echtgenoot ? vroeg hij op de man af.

Zij opende haar mond als wou zij gaan spreken, doch haar woorden verstierven op haar lippen. De verwondering, die zich in haar ogen weerspiegelde, wees er op, dat zij zich in geen geval aan deze vraag verwacht had.

Zonder haar antwoord af te wachten, ging Charles verder.

— Ik vrees ernstig voor je leven, Patricia. Wees jij nou ook oprecht en lochen niet, dat ook jou deze gedachte kwelt.

— Hoe weet jij...

— Laat het je genoeg zijn, dat ik het weet.

— Ik kan je niet zeggen, hoe blij ik ben, dat jij aan mijn kant staat, Goffrey, fluisterde zij en zij legde haar beide rillende handen in de zijne. Ik vermoedde, dat de moorpoging van daareven in verband stond met mijn zaak.

— In jou plaats zou ik mijn voorzorgen nemen. Hem jij er enig idee van wanneer zij hun slag zullen trachten te slaan.

— Goffrey, je praat alsof je geheel op de hoogte waart van het feit, dat er werkelijk plannen bestaan.

— Ik maak veronderstellingen en trek conclusies uit zaken, die ik zie. Zeker ben ik in elk geval, dat mijn voorgevoel mij niet bedrogen heeft.

— Brookland haat mij, bekende zij, hij heeft gemeend in mij een eerste speelbal en intrigante te treffen en hij kwam bedrogen uit.

— Mag ik daaruit besluiten, dat hij je een huwelijk voorgesteld heeft.

— Neen, dat is niet helemaal waar. Ik heb hem zo een beetje verplicht mij te huwen. Moeilijk was het niet om hem te overtuigen, want een vrouw van mijn slag kwam goed van pas in zijn kraam.

— Denk je hem ditmaal te kunnen dwarsbomen ?

— Als jij mij wilt helpen ben ik er zeker van.

— Hoe stel jij je die hulp voor ?

— Loran ! Goffrey, fluisterde zei, maak hem onschadelijk. Moeilijk zal je dat niet vallen.

— Vergeet niet, dat wij dienen rekening te houden met de bemanning.

— Op Tomson kunnen wij rekenen, Goffrey.

— Dat dacht ik wel, antwoordde Charles. Het zal er maar op aan komen wie de eerste zal zijn.

— Herinner jij je het aanvankelijk aanvalsplan ? Daarin was voorzien, dat zowel Loran als ik zouden geschaakt worden.

Brookland heeft echter bepaald dat in tegenstrijd met wat hij eerst zegde, ik alleen zal geschaakt worden. Snap je al waar hij heen wil. Maar een levende persoon is altijd hinderlijker dan een lijk. Daarom zette hij een vuurgevecht op zijn programma tussen de aanvallers en de bemanning van onze yacht. Dat is mijn vonnis.

— Om hoe laat moet die klucht beginnen ?

— Om negen uur. Terwijl al de invités zich in hun vertrekken zullen bevinden om zich om te kleden voor de avondpartij, zullen zij bestolen en uitgeschud worden.

Charles dacht een paar ogenblikken aandachtig na.

— En Loran ?

— Die blijft heel eenvoudig in zijn kajuit, waar men hem na de aanval zal terugvinden geboeid en gekneveld.

— Heb jij verdovingsmiddelen aan boord ?

— Daar heb ik voor gezorgd Goffrey. Hoe noemen de geleerde lui, dat ook weer, als twee mensen zo net hetzelfde denken ?

— Weet ik ook niet, doet er ook niets toe. Maar wat voer je nou eigenlijk in het schild ?

— Kijk, ik heb Tomson verwittigd, dat hij een half uur vroeger hier is dan werd opgegeven. Loran en Brookland krijgen buthyl in hun kop koffie van acht uur.

— Prachtig...

— Blijft dan echter nog de bemanning, die wij met zijn beide zullen moeten in bedwang houden, tot Tomson arriveert.

— Steeds volledig tot je dienst, Patricia.

— Ik dank je Goffrey. Geloof mij, dat staat hier in mijn hart gegrift.

— Niet danken, Patricia, ik werk altijd graag voor mensen waarvan ik hou.

Hij stak haar zijn hand toe en zij drukte deze, innig en zelfs hartstochtelijk, terwijl

zij even haar ogen in de zijne liet rusten.

— Er kleeft bloed aan je handen, Goffrey.

— Van Power ! antwoordde hij.

— Kom mee naar mijn kamer ik zal je wonden daar verzorgen, want ook in je hals ben je gekneust. He b je dat nog niet gemerkt.

— Neen, zei hij terwijl hij met zijn hand de aangeduide plaats betastte.

— Morgen nemen wij weerwraak, Goffrey. Zij maakte aanstalten om als daareven Charles liefderijk behulpzaam te zijn en te ondersteunen, want zij merkte duidelijk dat het in zijn hoofd nog niet helemaal pluis was. Zij bedacht zich echter.

— Wellicht is het beter, dat niemand ons samen ziet, toch zeker niet in de nacht.

— Dat dacht ik ook al. Ik zal mij wel behelpen. Ga maar, ik zorg wel dat ik er kom. Het gaat al veel beter.

Een beetje bezorgd keek zij hem aan en glimlachte aanminnig.

— Ga jij maar voor, Goffrey, ik heb mijn revolver. Ik zie dan of er met jou niets gebeurt en jij kan wel horen of ik langer dan een minuut uitblijf.

— Patricia nog een vraag, wat gebeurt er met Brookland. En met Loran ?

— Loran is jou man, dat heb je mij beloofd. De Lord... nou, dat zal Tomson uitmaken. Wel te rust, Goffrey.

Traag en voorzichtig sloop hij naar zijn kajuit. In de gang wachtte hij evenwel tot hij Patricia hoorde aankomen. Eerst dan trad hij binnen en draaide de deur op slot.

Niet lang daarna schoof hij onder de dekens.

— Wat een beroerde nacht, dacht hij, en wat voor een vrouw !

De slaap overmande hem. Midden in de nacht schrok hij wakker. Hij nam zijn automatische revolver uit zijn vestzak en schoof hem onder zijn hoofdkussen.

HOOFDSTUK VI

Het Plan van Rafles

Zoals de lezer reeds weet had Sir Thomas, samen met zijn chauffeur James Brigham een luchtuitstap gedaan met hun vliegtuig. Bij deze gelegenheid hadden zij de kuststreek aan Marseille doorkruist en zij hadden de seinen opgevangen die Charles Kent vanop het yacht « Blue Bird » had uitgezonden.

Rafles had het niet gewaagd herhaalde malen rond het yacht te toeren, en hij beschikte dus enkel over de gegevens die Charles in enige seconden tijd had kunnen opgeven.

Uit de mededeling maakte Rafles op, dat de overval op het yacht zou geschieden om negen uur de volgende avond. Op welke plaats het schip zich dan zou bevinden bleef hem een raadsel.

Volgens vroegere mededelingen van zijn medewerker kende hij in grote trekken de aanvalscombinatie der bende. En hij wist ook dat de echtgenote van de Lord schijnbaar zou ontvoerd worden en dat zij, indien geen merkelijke wijzigingen plaats grepen, moest vermoord worden.

De grote onbekende die steeds een afschuw had gevoeld voor misdaden, zelfs al betekende deze de dood van bandieten of onwaardige schepselen, kon niets anders dan zich verzetten tegen de laffe plannen, die de grootfinancier tegenover zijn mooie echtgenote koesterde. Hij piekerde er over op welke wijze hij best tussen beide zou komen. De waardevolle partij diamanten wilde hij in elk geval als buit bemachtigen. Voor de rest zou het er opanaan komen de verhouding tussen Lord Brookland en Patricia te laten voortduren, dus te verhinderen dat er bloedige drama's zouden gebeuren en enige zetten te doen die later de grootfinancier zouden ontmaskeren. Voorlopig meende Sir Thomas er belang bij te hebben de schijn te wekken dat een gewone bandietenbende de verwezenlijking der plannen van de Lord in de weg stond. Later misschien zou dat niet erg lang meer duren, zou hij de gehele geheimzinnige activiteit van Brookland volgen en trachten

te ontmaskeren. Indien zijn vooruitzichten juist waren en hij in zijn plannen zou gelukken, dan zou er een der grootste schandalen openbaar worden, die Engeland ooit gekend heeft ; tevens zouden zij bewijzen dat spionage, verraad en andere verfoeilijkheden, die de maatschappij kunnen ontbinden, in de hoge wereld een weelderige bodem vonden.

Sir Thomas schelde James, die zopas de vliegmaschine had nagezien en alles had klaargemaakt voor de start.

— Alles in orde, James ?

— Ja Williame, wij zullen nog nooit zo prettig gevlogen hebben.

— Het is de eerste maal dat wij zullen trachten te landen op zee.

— Wees gerust, alles zal vlot van stapel lopen.

Het toestel, vervaardigd zijnde uit de sterkste metalen en legeringen, die bij de vervaardiging van vliegtuigen kon aangewend worden, boodt vele mogelijkheden, doch kon de snelheid der allernieuwste modellen, bestuurd door radar en 2500 km. per uur benaderden, niet bereiken. Enige maanden terug kon het vliegtuig van Rafles met zijn snelheid van 1500 km. per uur als het snelste ter wereld beschouwd worden. Doch men ziet het, de snelheid in de lucht blijft onbeperkt en ware het niet dat de piloot bij zulke snelheden niet bestand is tegen de luchtdrukking zo zou men misschien trachten een nog grotere snelheid te ontwikkelen. 1500 km. betekende reeds heel wat en er was wellicht geen enkel transport- of sporttoestel dat zou kunnen wedijveren met de prestaties van Sir Thomas, daar diens vliegtuig tezelfder tijd ook dienstig was als watervliegtuig. Dat was dan ook een der voordelen, die slechts weinige machines bezaten.

— Er blijft ons slechts nog een uurtje over, James.

— Vrees je niet dat Charles zal ontmaskerd worden ? Ik kan de gedachte niet uit mijn hoofd zetten dat de bendechefs hem wantrouwen.

— Charles is man genoeg om zich uit de slag te trekken. Ons manœuver van verleden week is prachtig gelukt. De bandieten verkeerden werkelijk in de mening dat wij van de Yard waren.

— Het kan van hunnentwege taktiek geweest zijn, te doen alsof.

— Je kan er van overtuigd wezen, dat Charles, de gangster Goffrey, zoals hij zich noemt, onder de bendeleden zelf, op bescherming zal kunnen rekenen.

— Denk je dat de Lord hem zal trachten te winnen ter uitvoering zijner plannen ?

— Integendeel, ik vermoed dat Brookland zal pogen hem ten gepaste tijde onschadelijk te maken, maar dezès echtgenote zou de hulp van Charles wel kunnen inroepen.

— Amusante verhouding, merkte James sarcastisch op.

— Een normaal verschijnsel in de hoge wereld, vriend. Het kan trouwens niet anders ; een huwelijk gesloten uit berekening, wordt een bron van kwaadaardigheid en wantrouwen, zodat elk der beide partijen niets anders dan eigen belangen voor ogen heeft. En in het geval van Lord Brookland en Patricia Hudson, waar miljarden op het spel staan, is het zeer begrijpelijk dat de hartstochten tot het uiterste gedreven worden.

— Zodat onze goede vriend als bewaker van de echtgenote fungeert, door haar beschermd wordt en zodoende nog meer gevaar loopt opgeruimd te worden.

— Niet tragisch worden, James. Herinner de onderzeese bak, je bewusteloosheid, en toch heb ik je gered.

James rilde even bij de herinnering aan zijn gevangenneming door de bende van Wilde.

— Waarom zouden we er ook nu niet in lukken, Charles van boord te halen der « Blue Bird » ?

— Ik denk dat ze hem zullen doen verdwijnen, voor de aanval uitgevoerd wordt.

— Neen James, Lord Brookland heeft er alle belang bij dat er niets gebeurt wat de gemoedsrust van zijn gasten zou kunnen storen.

— Ik hoop het.

— Waar het op aankomt, is dat wij voor de aanval ter plaatse zijn.

— Wat is je plan ?

— Luister, wij zullen er voor zorgen vóór acht uur in de omgeving van het yacht te zijn.

— Weet je waar het zal geankerd liggen ?

— Dat zal wel niet moeilijk om vinden zijn, James. Wij volgen de reisweg van Marseille tot Monte-Carlo. Waarschijnlijk zal het yacht voor Monte-Carlo blijven liggen tot morgen voormiddag. Je kan er op rekenen dat het zich verscheidene km. van de kust zal bevinden.

— Kunnen wij signalen doorgeven aan Charles ?

— Dat zal onnodig zijn. Wij zullen enige malen rond het yacht cirkelen, misschien vangen wij dan wel een of ander teken van onze vriend op.

— En dan ?

— Wij zullen een motordefect ensceneren, dan landen wij op een honderdtal meter van het yacht en seinen dat wij zinken...

— Als men ons dan ter hulp komt, zal men bemerken dat wij grove leugens vertellen, Williame.

— De bandieten zullen het vliegtuig niet naderen. Zodra wij te water liggen zal ik met de caoutchouc reddingsboot naar het yacht riemen. Jij blijft in de stuurkabinen en bewaakt de machine. Ik zal de bemanning van het schip doen geloven dat ik mij als enig inzittende, aan boord bevond. Mocht Brookland zijn nieuwsgierigheid niet kunnen bedwingen, dan reken ik op jou. Je zorgt er voor dat niemand in de machine klimt en schiet zonder nadenken, James. Het is een kwestie van zelfverdediging.

— En jij ? Ik kan jou toch niet in de handen der gangsters laten ?

— Zodra ik aan boord ben, is het gevaar geweken en zal samen met Charles de operatie uitvoeren.

— Hopen we dat je er zonder kleerscheuren afkomt, Williame. Eerlijk gezegd, ben ik een beetje beangstigd voor de afloop der zaak. Je staat tegenover een hele bemanning. En... op een yacht, waar geen vlucht mogelijk is.

— Maak je geen zorgen. Indien jij je taak vervuld zoals het hoort, verhogen onze kansen. Ik geloof dat je het moeilijk-

ste werk zult te presteren hebben, wanneer wij het yacht verlaten. Jij hoeft onze aftocht te dekken, maar misschien is dit wel overbodig.

— Ik ben toch graag op alles voorbereid en het is altijd beter het slechtste te denken. Stel je eens voor, dat het toch misloopt.

— Dan treed je op, zoals jij het best oordeelt, James. Ik vertrouw ten volle op jou. Maar kom, ik hoop niet dat het wederaren met de bende van Wilde je kleinmoediger heeft gemaakt.

— Beslist niet Williame, Lord Brookland zal aardig opzien, indien ik woedend word.

— Voilà, nu zijn wij er. Onbevreesd als altijd en zonder enig pessimisme, overwinnen wij toch, James.

— De chauffeur glimlachte, terwijl hij opstond en aanstalten maakte om te verdwijnen. Het uur waarop zij zouden starten, naderde. Sir Thomas keek naar het uurwerk.

— Nog een half uurtje. Ga je klaar maken James. Ik zal schellen wanneer ik gereed ben.

De chauffeur opende de deur, doch voor-

aleer heen te gaan vroeg hij :

— Moet de politie niet verwittigd worden ?

— Wij kunnen ze deze maal best missen, James. Bij een volgende ontmoeting met de geldmagnaten zullen wij haar een vooraanstaande rol toevertrouwen.

James knikte begrijpend, groette zijn meester en verliet de kamer.

Sir Thomas had weloverwogen redenen om de politie niet te laten optreden. Eerstens zou hij niet Scotland-Yard, maar wel van de Sureté Nationale van Parijs moeten inroepen. Daarenboven liep hij zelf gevaar met de veiligheidsdiensten in strijd te komen ; ook was het zijn bedoeling definitief met Lord Brookland af te rekenen, wanneer hij vaster in het zadel zat en hij al de vertakkingen der organisatie die de grootfinancier leidde, zou kennen. Beschuldigen zonder bewijzen, is een slag in het water. En de vangst die Rafles voorzag, was voldoende interessant, om nog enige tijd geduld te hebben.

Sir Thomas stond op en evenals James, verliet hij de kamer om zich gereed te maken voor de tocht naar de Middellandse Zee.

HOOFDSTUK VII

De Beslissende Strijd

Wat Charles de volgende uren vooral had beziggehouden, was de gedachte aan het optreden van zijn vrienden. Het feit dat Patricia Hudson zelf maatregelen had getroffen om zich te beveiligen en Tomson een half uur vroeger verwachtte dan haar echtgenoot had voorzien, droeg er niet toe bij om de spanning waarin hij op dit ogenblik verkeerde, te verminderen. Hij hoopte dat Sir Thomas zijn plannen zodanig had berekend, dat hij tijdig in de omgeving zou aankomen. In het ander geval zag de toestand er weinig aantrekkelijk uit.

Terwijl verscheidene genodigden zich op het dek bevonden, voerde Charles, als secretaris van de gastheer, een onderhoud met de heren Netham en Barclay. De mannen zaten knusjes in de bar, die tevens dienst deed als rookzaal, pratende over

allerlei zaken van economische aard.

Charles kon zijn gedachten echter niet bij het gesprek houden. Hij verontschuldigde zich dan ook en begaf zich aan dek, waar Lord Brookland, die schijnbaar uit de commandohut kwam, hem bij zich riep.

— Waarom heb je mij over het voorval van deze nacht niets medegedeeld, Goffrey ?

— Je schijnt in ieder geval op de hoogte te zijn.

— Heb ik daar misschien niet het recht toe ?

— Er zijn zaken die niet al te luid moeten verteld worden, mylord. En ik ben nogal vergevingsgezind, weet je.

— Heb je dan geen angst Goffrey... van de dood ?

— Mensen van mijn slag vrezen niets. En zeker niet als hun vijanden lafaards zijn...

Brookland fronste de wenkbrauwen en deed een diepe haal aan zijn sigaar.

— Zoals Loran... vervolgde Charles verder. Met ongelijke wapens vechten is weinig plezant, mylord, maar jouw vertrouweling waagt het niet eens zijn kans eerlijk te verdedigen. Hij heeft hulp nodig, zoals de kleine kindertjes.

— Je spreekt stout, merkte Brookland op.

— Voor wie zou ik moeten zwijgen ?

Van zodra het gesprek met de Lord begon, had Charles vermoed dat deze samen met Loran nog andere plannen in het schilde voerde. En daar zij nu toch vijandig tegenover elkaar stonden, besloot hij grof spel te spelen. Hij wilde de Lord verplichten positie te kiezen. Zijn doel was onenigheid te verwekken vooraleer de overval zou plaatsgrijpen. Hij wist dat hij veel te winnen, maar nog veel meer te verliezen had. Een nieuwe moordpoging zou voor de aanval toch niet tegen hem ondernomen worden. Het kwam er op aan zich onvervaard te tonen door een soort onverschilligheid, die naar vijandigheid zweemde, zijn tegenstanders te doen gewaar worden dat hij voor hen niet de minste vrees koesterde en hij zich daarenboven volkomen van zijn positie bewust was. Bluffen en imponeren dat moest hij in de eerstkomende uren doen.

— Ik ben gewoon door mijn ondergeschikten met de nodige eerbied behandeld te worden, zei de Lord langzaam.

— En ik verwacht van mijn medewerkers steeds fairheid.

— Je bent hier op zee, Goffrey. Weet je dat het weinig zou opvallen indien je spoorloos moest verdwijnen ?

— Misschien.

— Daar hoef je niet aan te twijfelen.

— Maar jullie zijn nog niet aan land, mylord. Ik hoop dat je zult inzien dat ik niet gemakkelijk zal te behandelen vallen. Daar weet Loran trouwens van mee te spreken.

— Ik heb reeds geruimen tijd wantrouwen tegenover jou gekoesterd, maar ik waarschuw je, Goffrey, indien ik je er op betrap dat je ons tegenwerkt, dan...

— Je hoeft geen bedreigingen meer te uiten, mylord, ik heb het hele spel voorzien. Ik geloof dat het je verschrikkelijk spijt, dat je echtgenote deze nacht is tus-

sen beide gekomen.

— Je mond is te groot, Goffrey, ik zal maatregelen tegenover jou treffen.

— Ik aanvaard de uitdaging, antwoordde Charles, doch stuur de volgende maal iemand die mij kan verslaan.

Hij lachte spottend, terwijl Lord Brookland een woedende hoofdbeweging maakte en met nijdige passen achter de kajuiten verdween.

Charles wist hoever de zaken stonden. Hij moest goed uit de ogen zien, want nog slechts een paar uur scheidden hem van de geplande operaties, en het kwam er op aan de eerste te zijn. Indien Patricia, door haar onvoorzien optreden, de plannen van Sir Thomas maar niet zou dwarsbomen.

De Venezuelaanse, die de scene tussen Charles en haar echtgenoot had gadegeslagen vanuit haar kabien die op het voordek uitgaf, opende de deur en kwam op hem toe.

— Hallo ? Goffrey, hoe voel je je ? Geen pijn in het hoofd ?

— Dank je Patricia, ongedwongen noemde hij haar naam, doch sprak stil, zodat niemand de vertrouwelijke toon in zijn stem opmerkte, ik ben bereid tot verdere strijd.

— Toen ik je zag optillen, dacht ik dat het met jou gedaan was.

— Je kwam net op tijd... Nu dat is voorbij, maak je er niet meer bezorgd over.

— Luister, Goffrey, ik heb alles zodanig geregeld dat het verwonderlijk zou zijn, indien onze plannen moesten mislukken.

— Zeg op, het is best dat men ons niet te lang samen bemerkt. Je genodigden zouden je dat trouwens ten kwade duiden, indien je ze aan hun lot overliet.

— Om acht uur wordt koffie geschonken. Hij wordt opgediend in kannetjes voor twee personen. Jij drinkt met Lord Brookland. Alleen de koffie voor ons bestemd bevat geen verdovingsmiddel, dus let er op, deze die laatst wordt gepresenteerd en de kok is immers op onze zijde. Zodra de genodigden in slaap vallen, moet jij de Lord in bedwang houden. Twintig over acht begeef ik mij aan dek. Wij zullen Brookland binden en de kok zal je helpen Loran onschadelijk te maken. Het komt er op aan dat deze de komst van Tomson met zijn mannen niet bemerkt en geen bevelen meer kan geven aan de bemanning.

— Weet de bemanning om hoe laat de overval plaats grijpt ?

— Neen, Loran zou eerst te kwart voor negen de bevelen uitgedeeld hebben. Hij was zinnens, terwijl de gasten zich aan tafel bevonden, de kabinen te doorzoeken. De komst van Tomson was enkel een mise-en-scène.

— Je kan steeds op mij rekenen.

— Ik ga nu voort, de dames zullen reeds op mij wachten.

— Patricia...

— Ja ?

—

— Biecht op, Goffrey.

— Wat er ook moge gebeuren, ik wou dat je geloofde dat ik steeds met jou ben geweest.

— Maar Goffrey, ik zie niet in...

— Je kan nooit weten. Zul je geloven dat ik je nooit bedriegen zal ?

— Natuurlijk.

— Ik dank je.

Hij wendde zich af en maakte aanstalten om zich naar de brug te begeven.

— Nog een verwittiging, Goffrey. Indien het mogelijk is, maak geen gebruik van je revolver. Dat zou ons kunnen veraden.

— Begrepen.

Hij groette met de hand. Dan scheidden de twee nieuwe bondgenoten van elkaar.

* * *

Tien voor acht bevonden alle genodigden zich aan tafel. Er werd aan alle zijden levendig gepraat. Het scheen alsof de nabijheid van Monte-Carlo, dat door de steward was aangekondigd, de mannen in een enthousiaste stemming bracht. En ook de vrouwen mengden zich in de gesprekken of voerden een lustig onderhoud. Neilleron en Bosly zetten hun meningen uiteen en praatten over het laatste radionieuws, waarin werd medegedeeld dat Blum tot kabinetsvormer was aangeduid en waarschijnlijk in zijn pogingen zou lukken. Daarnaast zette Netham aan Barclay en diens echtgenote zijn standpunt uiteen over financiële kwesties.

— Ik blijf er bij dat energie meer betekent dan een miljoen pond.

— Mogelijk, maar geld doet geld ontstaan. En energie is niet voldoende om een stabiele zaak op te bouwen.

— Er zijn nochtans tientallen voorbeelden, zei Patricia Hudson en trachtte de aandacht van Charles op zich te trekken.

— Goffrey...

— Wat zegt u, mevrouw ?

— Er is een geschil tussen mij en mevrouw Neilleron. Geef jij eens raad...

Zij deed teken met haar ogen. Charles bemerkte dat de steward binnentrad met op een zilveren schaal de koffietassen, die hij voornaam voor de genodigden plaatste.

Bijna op hetzelfde ogenblik trad Loran binnen. Hij ging recht naar Brookland toe en Charles, die recht tegenover de Lord zat kon, alhoewel de tot scheepskapitein gepromoveerde Loran heel stil sprak, alles verstaan.

— Daarnet streek een watervliegtuig neer op een honderdtal meter van het yacht. De bemanning seint, dat het vliegtuig zinkt.

— Een vliegtuig ? gaf de Lord luid dan hij het zelf wenste, uiting aan zijn verwondering.

— Wat moeten wij doen.

— Laten zinken, het zou te gevaarlijk zijn deze lui op te pikken.

Loran groette en verdween. Amper twee minuten later zwaaide hij opnieuw binnen. Hij deed heel onrustig en opgewonden.

— Chef, de seinen hebben opgehouden en een man roeit in een reddingsboot naar het yacht toe.

— Vang hem met suiker, doch sluit hem op zodra hij zich aan boord bevindt. Maak geen herrie.

— In orde.

— Vrienden verontschuldigd mij voor deze herhaalde storing, wendde de Lord zich tot de aanzittenden. Een klein ongelukje met een lid van de bemanning, maar het schijnt niet erg veel om het lijf te hebben.

Eens dat de conversatie weer vlot was, vroeg Patricia haar echtgenoot stilletjes wat er eigenlijk aan de hand was. Hij zegde haar wat Loran hem kwam vertellen.

Zij keek even verstolen met vragende blik naar Charles. Doch deze haalde glimlachend zijn schouders op als wou hij zeggen : « Maak je maar geen zorgen ». Hij wist nou dat zijn vrienden in aantocht waren.

Zoals afgesproken, werden Brookland, Patricia en hijzelf de laatsten geserveerd. Patricia liet haar blikken rond gaan en glimlachte dan heel even naar Charles. Zij nam haar kop op en dronk. Het hele gezelschap volgde haar voorbeeld.

— Fijne koffie, loofde mevrouw Nethan

het brouwsel. Zeker een specialiteit van uw kok ?

— Oh, een pracht van een kok hebben wij, hij heeft zo meer van die specialiteiten te koop.

Deze woorden waren nog niet koud of Lady Neilleron slaakte een zucht en zakte voorover op tafel.

Een paniek greep het gezelschap aan, doch er waren er nog slechts enkelen die nog konden rechtspringen. Brookland was met nog een paar heren enkele stappen achteruit geweken. Plosteling greep hij met zijn twee handen naar zijn keel en zonk in mekaar, op de voet gevolgd door de anderen.

Patricia zat nog aan tafel en ook zij werd een gevoel van toenemende bedwelmung waaraan zij te vergeefs het hoofd trachtte te bieden, gewaar.

— Heb jij...

— Mevrouw pas op, sprak Charles, ook bij jou begint het te werken.

Zij sloeg haar handen aan haar hoofd en met verdwaasde blik keek zij hem aan.

— Goffrey, Goffrey, heb jij mij zo verraden, ach... lispelde zij.

— Patricia, het is voor je welzijn, denk er aan. Wij zien elkaar weer, fluisterde hij aan haar oor. Hij meende in de wazige ogen van de vrouw nog een matte opflakkering, die hij uitlegde als had zij hem begrepen, te ontdekken.

Charles had terwijl hij Patricia serveerde handig een verdovingsmiddel in haar kop laten vallen.

Thans prong hij ijlings op en snelde naar buiten. Voor alle zekerheid sloot hij de deur van de eetzaal en stak de sleutel op zak.

Op dat zelfde ogenblik haalden drie leden van de bemanning Sir Thomas aan boord. Een kort verhoor volgde. Naam, oorzaak van landing en dies meer. Loran leidde de piloot naar de bar, dat zei hij ten minste, in werkelijkheid bracht hij hem naar een klein kamertje, dat dienst zou doen als gevangenisceel.

Charles oordeelde dat het ogenblik om handelend op te treden gekomen was.

— Handen op, riep hij, zijn revolver dreigend in de vuist.

Raffles begreep onmiddellijk de situatie en ook hij greep bliksemsnel zijn vuurwapen. Drie paar armen gingen de hoogte in. Onverwachts kwam de kok opduiken. Loran meende dat hij gered was, doch Charles herinnerde zich, dat Patricia hem

verteld had, dat de kok op haar hand was.

Hij luisterde de kok dan ook dadelijk het wachtwoord « Patricia » toe en luider beval hij dan :

— Vind Loran en steek hem in het koffer... Hetzelfde herhaal je daarna met Power.

Deze laatste was vanzelfsprekend van de partij.

Eens dit karweitje opgeknapt, beval Charles :

— Help onze vriend bij het onderzoek der kajuiten.

— En de lady, waar is zij ?

— Zij maakt zich klaar voor het vertrek.

De man gehoorzaamde en volgde Raffles, die in de cabines een mooie buit verzamelde. Charles bleef ondertussen bij de twee matrozen, die hij met zijn revolver in bedwang hield. Erg veel last verkochten ze niet.

Het was precies vijf minuten over half negen, toen Raffles van zijn inspectietocht terug aan dek kwam.

Charles begon onmiddellijk tegen de kok :

Over vijf minuten is Tomson hier. Wij moeten zorgen, dat de buit tijdig veilig in het vliegtuig is.

— Neemt Tomson dan niet alles mee ?

— Neen, alleen Loran en de Lady. Bewaak jij deze mannen... of beter bind ze. Blijf aan boord tot ik terugkom. Zorg er voor dat de anderen geen herrie schoppen.

Even hield hij op met spreken en luisterde aandachtig.

— Ik geloof, dat Tomson nadert.

— Kom, gebod Raffles. De twee mannen wipten over de reling, Charles wuifde nog even met de hand naar de kok, die hij een bemoedigend : Tot seffens ! toeriep.

Raffles en Charles roeiden uit alle macht naar hun toestel. In de verte dook inderdaad een yacht uit de donkerte op. Tomson stevende recht op de « Blue Bird » af, doch plotseling — waarschijnlijk had de stuurman het vliegtuig en het reddingsbootje in de gaten gekregen — wendde hij de steven en kwam naar onze vrienden toegevaren. De kok op de « Blue Bird » had eveneens dit manoeuvre gezien en waande zich heel waarschijnlijk bedrogen. Plotse-ling opende hij het vuur op Raffles en Charles.

— Sufferd, sakkerde Charles.

— Oppassen, Charles, kruip vlug naar binnen waarschuwde Raffles.

Ook het yacht van Tomson, dat nog amper een honderdtal meter verwijderd was, opende een ratelend mitrailleursvuur. James had in de hoop, dat alles nog kalm kon verlopen het vuur van de kok niet beantwoord, doch thans gaf hij ferm de repliek.

— Starten James, starten, schreeuwde Rafles, die zich achter het tweede machinegeweer neerliet. Zijn vuur hield de bandieten op een afstand doch hij werd thans van twee zijden bekogeld.

Tot overmaat van ramp sukkelde James een weinig om de motor op gang te krijgen. Rafles keek even om en op datzelfde

moment scheerde een kogel rakelings langs zijn schouder weg en sloeg het ruitje van een der talrijke meters aan scherven. Gelukkig schoot dan toch plots de Swallow de hoogte in en kwam buiten het schutsveld van de bandieten.

— Oef, wij zijn er van af, zuchtte Rafles. je verdient echt een pluimpje hoor. En na een poosje ging hij verder.

— Zo ver staan we nu. Maar afgerekend hebben wij nog niet met Brookland en zijn bende. Dat belooft nog interessant te worden.

— Nou en of ! antwoordde Charles en hij dacht even aan Patricia.

Leest volgende week het spannende verhaal

De Gouden Ringen

